ISLAM, INDIAN RELIGIONS AND TAMIL CULTURE

25722

By

S. M. SULAIMAN

M. M. ISMAIL

A GOLDEN JUBILEE PUBLICATION

The Dr. S. Radhakrishnan Institute for Advanced Study in Philosophy

UNIVERSITY OF MADRAS

A Golden Jubilee Publication

GENERAL EDITOR

Dr. V. A. DEVASENAPATHI

ISLAM, INDIAN RELIGIONS AND TAMIL CULTURE

ISLAM, INDIAN RELIGIONS
AND
TAMIL CULTURE

BY

S. M. SULAIMAN
M. M. ISMAIL

The Dr. S. Radhakrishnan Institute
for Advanced Study in Philosophy

UNIVERSITY OF MADRAS

1977

© University of Madras - 1977

Price Rs. 8/-

Printed in India
at Rathnam Press, Madras-600 001.

FOREWORD

The Department of Philosopy was started in the University of Madras in September 1927. In August 1964 it was raised to the status of a Centre for Advanced Study in Philosophy by the University Grants Commission. From 1976 it has come to be known as The Dr. S. Radhakrishnan Institute for Advanced Study in Philosophy.

Since its inception in 1927, this Department has kept in view two major objectives: (1) the study of Indian systems of thought and (2) the study of other systems of thought. Last year the Department arranged for a course of special lectures in furtherance of these objectives.

Islam has made a rich contribution to Tamil literature. The Institute is grateful to Mr. Justice M. M. Ismail, Mr. S. M. Sulaiman and Moulvi Abdul Wahab for delivering lectures on Islam and Tamil Culture at our Institute in July and August 1977. The present volume contains the lecture of Justice M. M. Ismail (in Tamil), and the lecture of Mr. Sulaiman (in English). It will be seen that in a few places, the views expressed, though supported by quotations, are at variance with those generally accepted.

As part of the Golden Jubilee Celebrations of the Department, the special lectures delivered at this Institute are brought out as Golden Jubilee Publications. The Institute is grateful to Mr. Justice M. M. Ismail and to Mr. S. M. Sulaiman for permission to include these lectures in the Golden Jubilee Series.

The Institute wishes to thank the Government of Tamil Nadu, Dr. Malcolm S. Adiseshiah, the Vice-Chancellor, and the other authorities of the University of Madras for the financial aid given for these publications. The Institute is appreciative of the interest evinced by the University Grants Commission in upgrading the parent department into a Centre for Advanced Study in Philosophy, financing it for ten years and for its subsequent and sustained interest in the progress of the Institute.

The Institute is grateful to the late Professor S. S. Suryanarayana Sastri for laying the foundations of the Department on sound lines and to Dr. T. M. P. Mahadevan, former Director of the Institute, for building up the Department over a period of three and a half decades by his devoted services.

The General Editor wishes to thank the Rathnam Press for the prompt and neat execution of the work.

V. A. DEVASENAPATHI

Madras
September 3, 1977

CONTENTS

Foreword ... v

1. **Islam and Tamil Culture A Two Way Study**
by S. M. Sulaiman ... 1

2. **Islam and Indian Religions**
by M. M. Ismail ... 51

ISLAM AND TAMIL CULTURE
A TWO-WAY STUDY

By

Alhaj S. M. SULAIMAN, I.A.S.

I feel greatly honoured to have been called upon to deliver a lecture before this august assembly of great scholars. The theme assigned to me is :

> "A lecture in English drawing material from Sirap-puranam and the works of Peer Mahammad Sahib and Masthan Sahib to show
>
> (a) how Tamil Culture has been influenced ; and
>
> (b) how it influences Islam."

The scope of the subject is so vast that not one isolated talk but a series of talks alone would render justice to it. I am also conscious of my own limitations.

Culture, in plain language, means cultivation and in common parlance when the word is used alone, it denotes especially the cultivation of the human mind. Ellisworth Huntington defines that "by culture we mean every object, habit, idea, institution and mode of thought or action, which man produces or creates and then passes on to others, especially to the next generation "[1] Dr. Radhakrishnan the great philosopher statesman, declares thus : "Culture is not mere learning. It is discrimination, understanding of life. Liberal education aims at producing moral gifts as well as intellectual, sweetness of temper as much as sanity of outlook. Into the art of living, the cultured man carries a certain grace, a certain refinement, a certain distinction which redeems him from the sterile futility of aimless struggle. Culture is not a pose of intellect or a code of convention, but an attitude of life which finds nothing human alien, common or

unclean."[2] Islamic culture is so intimately bound up with religion, so imbued with the idea of Allah's universal sovereignity, that the subject could not be dealt with properly without a foretaste of the main aspects of Islam and its culture.

The Arabic word 'Islam' connotes submission, surrender and obedience. To whom? To Allah. The other literal meaning of the word is peace and good-will and this signifies that one can achieve peace of body and mind only through submission and obedience to Allah. The word 'Quran' means reading or recitation. Peace, tranquillity and goodwill conduce to progress and prosperity exuding sweetness alround. The word 'Tamil' means sweetness, 'Sweetness (*inimai*) and graceful complaisance (*neermai*) constitute Tamil', so declare Tamil poets. The word 'neermai' means 'oppuravu'—cultured social behaviour. It needs no mention that submission and obedience are the hall-marks of 'oppuravu'. So Tamil and Islam when they interact, function like body and soul. Mr. M. M. Pickthall a very learned and erudite English scholar, who delivered a series of lectures at Madras on the 'Cultural side of Islam' in the year 1927 said:

> "Islamic culture differs from other cultures in that it can never be the aim and object of the cultivated individual, since its aim, clearly stated and set before every one, is not the cultivation of the individual or group of individuals, but of the entire human race. No amount of works of art, or works of literature, in any land can be regarded as the justification of Islam so long as wrong, injustice and intolerance remain. No victories of war or peace, however brilliant, can be quoted as the harvest of Islam. Islam has wider objects, grander views. It aims at nothing less than universal human brotherhood. Still, as a religion, it does encourage human effort after self-and race-improvement more than any other religion and since it became a Power in the world, it has produced cultural results which will bear comparison with the results achieved by all the other religions, civilizations and philosophies put together."[3]

The idea of God is a very sublime one in Islam. He permeates the whole of His creation. He is One and has no

associate with Him in divinity. He alone is to be worshipped and from Him alone help is to be sought. No one who has ever studied the Quran will deny that it promises success *in this world* and hereafter to men who act upon its guidance and obey its laws; that it aims at nothing less than the success of mankind as a whole; and that this success is to be attained by cultivation of man's gifts and faculties. Islam foresees and works for a radiant future for the human race, the reformation and reconstruction of society on the eternal and all-embracing principles set forth in the Quran and the living example of the holy Prophet, Muhammad. Islam is not therefore fatalistic in the generally accepted sense of the word.

Islam is a rational religion. Superstitions have no place. Islam constantly appeals to man to use his reason and especially his commonsense in matters of religion. Thus in Islam the living faith in God and the measure of free-thought are compatible.

Islam offers a complete political and social system. Democracy is its key-note. Proper development of human personality is the aim of its educational policy. It does not subscribe to the view that man must lose his individuality in the collective social life or in the State. Private property is sanctioned and strongly safeguarded. A certain portion of the income of a man must be given away to the poor, a certain portion to the community. Usury is forfidden; drunkenness and gambling are anti-social; hoarding of riches or grains is anti-human. Islam restored freedom to human intelligence by arts and letters and scholarship and gave freedom to the soul and conscience by strenuous effort after religious and democratic equality. The advent of Islam not only brought political freedom but also intellectual freedom since it dispelled the blighting shadow of the priest from the human thought.

Islamic brotherhood is an institution. It is the silken string running through the pearl-chain of Islamic precepts and practices. In the kingdom of Allah, there are no favourities. The Sacred Law is one for all. God, according to Islam, is the God of all the worlds and the Prophet is a messenger for the whole of mankind. The conception of fraternity in Islam produced a profound effect on the social and political structure.

It abolished all distinctions of caste and colour and gave to the lowliest and the most degraded in every country, the status of equality with the highest. The daily and weekly congregational prayers in mosques and the institution of Haj, the annual pilgrimage to Mecca, where believers from the distant nooks and corners of the globe meet on equal terms and exchange ideas, are proof of Islamic brotherhood.

Tolerance is a cardinal virtue associated with a high degree of human culture. In the eyes of history religious toleration is the highest evidence of culture in a people. One of the commonest charges levelled against Islam historically, and as a religion, by Western writers is that it is intolerant. This is ill-conceived. In Islam there is no question of one religion against another religion; but rather of religion versus irreligion. The Islamic injunctions are that there should be no compulsion in religion and conversion by force is deprecated.

> " Verily those who believe, and those who keep the Jew's religious rule, and Christians, and Sabaeans—Whosoever believeth in Allah and the Last Day, and doeth right—their reward is with their Lord; and there shall no fear come upon them, neither shall they suffer grief."
>
> (Quran 22 : 17)

> " There is no compulsion in religion. The right direction is henceforth distinct from error. And who so rejecteth vain superstitions and believeth in Allah hath grasped a firm handle which will not give way. Allah is All-Hearing, All-Knowing."
>
> (Quran 2: 252)

The Quran also declares forgivenness and mercy to be better than punishment wherever practicable.

The laws of Islam governing woman are intended for her benefit, for her health and happiness and the betterment of her material and social position. The Prophet of Islam raises woman to a position beyond which she can go only in theory. The institution of marriage in Islam is a contract between free

individuals with facilities for divorce and remarriage ensuring the decency and welfare of both the sexes and the children.

Islam is thus a complete and practical code of life. It is therefore no wonder that after reading a translation of the Quran, the greatest of German poets, Goethe exclaimed "If this is Islam, then every thinking man among us is, in fact, a Muslim."[4]

It now remains for me to give a brief analysis of the influence of 'Sufism' (Muslim mysticism) on Muslim thought. Every great religion has two parts, an inner and outer, a spirit and a body, the knowledge of God, which is eternal and its dogmas, rites and ceremonies. The inner part, 'the wisdom of God' known to the 'perfect' is that which has, since the third century, been known in the West as Theosophy; in the East it has been known under the Sanskrit equivalent 'Brahma Vidya'. The Muslims speak of it as *Tassawuff*[5]. *Tassawuff* or Sufism may be regarded as love of Supreme Beauty. In mystic traditions of the different religions there is a remarkable unity of spirit. Mysticism seems to have flourished between the eigth and fifteenth century in Asia and Europe. It was in this period, Sufism attained its fullest development. Sufis wielded considerable influence on the masses, as well as the classes, and many of the leading Sufis were zealous missionaries. There are many comparable points between Sufis and Hindu followers of Bhakti Movement. The essentials of a true Sufi are self-discipline, adoration of the Lord, virtue and intention. When the Sufi comes to know God, the last stage is reached and the person is annihilated or absorbed in God, which is a new and eternal life. The Bhagavat Gita contains passages in which the basic features of the Sufi may be detected. "Merge the mind in Me, be My Bhakta, sacrifice to Me, Pray to Me, thou shalt come to Me. Verily to thee I promise, thou will be dear to Me."[6] Muslims will assert that basically Sufism is rooted in Islam which is its source and origin. The Sufis believe that the doctrines represent the esoteric doctrine of the Prophet and quote certain verses from the Quran (e-g) "Thou didst not shoot when thou didst shoot, but God shot." (Quran : viii : 17). "The spiritual policy of the Sufi missionaries was 'Sul-i-kul' (peace with all); to the Muslim and the Hindu they preached their doctrines alike and on equal terms, and often relied on the efficacy of dhikr (citation of the names or

attributes of God) in drawing non-Muslims to their fold."[7] To the lower castes of the Hindus, conversion to Islam meant release from the humiliating disadvantages of belonging to an inferior social group. In rural India, the converts to Islam, continued to associate with the Hindus of their caste and observe some of the Hindu superstitions and customs which had formed part of their general life-style prior to their conversion. It took time for them to outgrow their earlier social identification as well as eliminate those social and cultural elements and orientations.

"It has been suggested that some of the parallelisms between Hindu and Muslim Mysticism might be explained by direct or indirect Muslim influence on the Hindu centres of Mystical learning, where Vedanta was developed and systematized by Sankaracaraya (d. 820) and classical Bhakti by Ramanuja (d. 1137). Christian or Muslim influence on the Tamil hymns of the Siddhas (the Perfect Ones) has been suggested. Barth points out, it was precisely in those parts of the Deccan where early Arab travellers had established their colonies that from the ninth to the twelfth century, those great religious movements took their rise which are connected with the names of 'Cankara, Ramanuja, Anandatirtha, "and Basava", out of which the majority of the historical sects came, and to which Hindustan presents nothing analogous till a much later period. But it would be dangerous to overestimate the possibility of Christian or Muslim influence on the development of Hindu theology or mysticism during this period. 'To neither of these', continues Barth, 'do we feel inclined to ascribe an influence of any significance on Hindu theology, which appears to us sufficiently accounted for by reference to its own sources; but it is very possible that indirectly, and merely as it were by their presence, they contributed in some degree towards the budding and bursting forth of those great religious reforms which, in the absence of doctrines altogether new, introduced into Hinduism a new organisation and a new spirit, and had all this common characteristic that they developed very quickly under the guidancce of an acknowledged head, and rested on authority akin to that of a Prophet or an Imam'. Both Barth and Tara Chand hold the view that under the historical circumstances that prevailed in the Deccan during those centuries Muslim rather than Christian influence seems more probable."[8]

"It is possible that the veneration of the guru (teacher) in the Bhakti movement, though also of Hindu origin, may have received further emphasis by the example of the Sufis; while the repetition of the 'Name' especially of Rama, in Bhakti liturgy may have been inspired directly by the Sufi practice of 'dhikr'."[9]

Islamic monotheism and Sufism ushered in a new wave of 'theistic urge' among the Hindus. Some of the Tamil Siddhars vented their spleen on idol worship ridden with superstitions and empty customs and rituals. To quote Sivavakkiar, a Tamil Siddhar:

"நட்ட கல்லைத்தெய்வ மென்று நாலு புஷ்பம் சாற்றியே
சுற்றி வந்து மொண மொணென்று சொல்லு மந்திரம் ஏதட
நட்ட கல்லும் பேசுமோ? நாதன் உள்ளிருக்கையில்
சுட்ட சட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவை அறியுமோ?"

Islam's challenge of conversion inspired the counter-challenge of Bhakti eclecticism. Bhakti egalitarianism provided on a modest and unambitious scale for the reconversion of Muslims to Bhakti Hinduism.

The counter-trend of the transfusion of Hindu superstitions and customs into Muslim society was also noticeable. The betrothal or engagement ceremony as well as several other wedding ceremonies found their way into Muslim society including grinding of special perfumes for the bridal couple, the tying of marriage knot (*thali*) and the singing of gay or even obscene wedding songs. It is a Hindu custom to light the indigenous lamp (*Kuthuvilakku*) during auspicious occasions like the marriage. This custom has been adopted by Muslims. According to Islamic Shariat it is only the bridegroom who has to pay dower amount (*Mahr*) to the bride; but we find that the Muslims have fallen a victim to the much reprehensible custom prevalent among the Hindus demanding dowry and other wedding presents from the bride. Adopting the Hindu practice, in some Muslim families the grand children are named after their grand parents. Belief in omens such as the crossing of one's path by cats, and the cries of animals, insects and birds to predict the

success or failure of one's errand, has found its way into Muslim Society. The Hindu superstitious beliefs liks demons and ghosts dwelling in graveyards and haunting some houses have also crept into Muslim Society. Many of the taboos for pregnant women were borrowed from the Hindus, such as fasting during a lunar eclipse, and the taboo on the wearing of new clothes or the use of henna to avert the evil eye. The Hindu ceremony of '*Arti*' meant to turn away the evil eye, was copied by the Muslim Society. If the tombs of Hindu saints and 'men of God' were already drawing large multitudes at stated periods, the mausoleums of some of the Muslim saints became as attractive. Even non-Muslims visited such mausoleums. To sum up, the masses of both the communities shared their superstitions and time-honoured customs and participated in the celebration of some of the festivals of each other. The firing of crackers and litting of sparklers in Muslim houses during the Hindu Deepavali festival is an instance in point.

The other benefits that Islam conferred are the Unani system of medicine and Islamic music. The influence of Islamic music is responsible for the introduction of two ragas (musical notes) namely, Arabi (அரபி) and Hussani (உசேனி) in Carnatic music. Islam also shot a fresh woof into the warp of Indian architecture. Being opposed to idol worship Islam's contribution to the art of sculpture is pretty little. Let us now see what the historians, scholars and other greatmen have to say about the interaction of the two communities and cultures.

"For twelve long centuries', comments Murray Titus, 'Islam has been in contact with Hinduism in India. For twelve centuries each community has been confronted by the other...... Their differences of belief, together with communal aspirations on the one hand contending with an instinct for communal preservation on the other, have been the source of much friction which continues to the present day".[10] These comments, in my view, apply with lesser force to the South. Aziz Ahamed in his book "Studies in Islamic Culture in the Indian Environment", puts into sharp focus the distinguishing features of the two religions and the two civilizations.

"As a religio-cultural force, Islam is in most respects the 'very antithesis of Hinduism': Hinduism is a large aggregate of belief, developed in the course of many centuries, evolving from the sacrificial hymns of the Vedas to the philosophical speculation of the Upanishads, the discipline of Yoga, the metaphysical subtleties of Vedanta and the passionate devotion of Bhakti. Islam, on the other hand, is bound by an austere central discipline, revolving round Quran; the *Vox Dei*, and *hadith*, the *Vox Prophetae*; and whatever speculation it has evolved or borrowed from external sources has been more or less adjusted to these two primary sources of religious authority. Psychologically Hinduism tends to be melancholy, sentimental and philosophical; Islam tends to be ardent and austere. Hindu genius flowers in the concrete and the iconographic; the Muslim mind is on the whole atomistic, abstract, geometrical and iconoclastic."[11] We have on the authority of the great historian, Majumdar that Brahmnical Hinduism clearly discriminated against the Muslims as *yavanas* (*lit.* Ionians, foreigners) and *mlechchas*, as the outcasts from a society which had its foundations on a caste structure.[12] On the controversial question of Muslim iconoclasm and intolerance in India I shall do well to quote Dr. Rajendra Prasad to put the distorted picture straight.

"It would be a useful service if some scholar could bring together...a list of the numerous endowments and grants made by Muslim kings to Hindu temples and shrines such as has been done of those desecrated or destroyed by them"

"The attitude of Muslim conquerers had, on the whole, been one of toleration, and inspite of the fanatical zeal manifested by some of them at times, it may be safely asserted that there had been a continuous effort from the earliest days to deal with the Hindus fairly."[13]

Aziz Ahamed would say that the histriography of Muslim iconoclasm in India, whether in the glowing accounts of fanatical medieval Muslim historians, or the later condemnation of the Western historians emphasizing British tolerance by comparison, is very much one-sided.[14]

K. R. Bhargava in his book entitled "A survey of Islamic Culture and Institutions" has expressed somewhat a 'compromise' view.

"The synthesis of the two cultures took time, but the assimilative power of India succeeded in fusing the cultures into a unity, in important stages of our national development. Muslim culture did not submerge the individuality of ancient or medieval culture, for it was itself the product of assimilation and had been extended and developed by the intellectual culture of Greece."[15]

In fine, the mighty ocean of Indian culture is formed by the confluence of free-flowing currents surcharged with a variety of philosophical thoughts and living patterns.

The three major aspects of Islamic culture which clashed with the cultures in India were: (i) the unshakable faith in monotheism, (ii) the broad outlook of universal brotherhood and (iii) this life is not an illusion but a life to be lived in all seriousness. I have already indicated how Islamic monotheism gave a turn to Hindu Vedantic thoughts. The capacity of the Tamils to assimilate the best in other cultures and adapt it to their peculiar genius is remarkable. Some of the brightest periods of Tamil history were brought about by an apparent clash of cultures and the consequent synthesis thereof thereby contributing to the composite culture of Bharat. This is not a little due to the tremendous longevity and vitality of the Tamil language. "Tamil is the only language of India faithfully reflceting to us the religio-cultural history of India during the past thirty centuries beginning with the pre-Buddhistic and passing through periods of the domination of the Buddhistic, the Jain, the Saiva and Vaishnava to the Hindu and the Modern periods"[16]

The life and culture of a country are also influenced by the political advancement of the people. Since literature is but a mirror of the lives of the people, it may be safely postulated that the political situation of a country has also some nexus with the literature produced. Therefore it will be germane to know in a general way the run of political events in the South to have an idea of the development of Muslim Tamil literature.

It was not the Muslim invasion from the North that brought the Muslims for the first time to South India. Muslim contacts with the West Coast must have begun much earlier as there are clinching pieces of evidence of pre-Islamic maritime trade of the

Arabs in the region of the Indian ocean since nearly the dawn of history.

S. Srikantaya says that "long anterior to the introduction of the religion of the Prophet Muhammad into India the trade between Arabia and Western India was extensive"[17]

According to another historian S. Krishnaswamy Aiyangar, "the advent of Muhammad and the development of Islam under his immediate successors brought Islam into touch, at one sweep, with both the Atlantic and Pacific ocean but it was in region of Indian Ocean that their influence was at all lasting. It is in this ocean alone that their power took an oceanic character...... The Indian Ocean became a vaster Arabian sea......The Arab adventures on the Western coast of Indian ocean had left more lasting results."[18]

Arab settlements sprang up in several places on India's coast between the seventh and ninth centuries. Their principal object was trade for which the Hindu rulers willingly gave facilities. They also lived a righteous life following strictly the Islamic tenets and proved themselves to be the true representatives of the Islamic faith. Their integrity and truthfulness cast a spell on Tamil people. The legend of conversion of Cheraman Perumal Raja shows how the wholesome precepts and practices of Islam won converts to the faith in the past. The Arab settlements gradually proved the nuclei of a large number of communities of mixed descent like the Labbais, the Mappillas, (Moplahs) and the Nawait. Did not Bernard Shaw say:

"I have always held the religion of Muhammad in high estimation because of its wonderful vitality, It is the only religion which appears to possess that assimilating capacity to the changing phase of existence which can make its appeal to every age."[19]

The Muslim invasion of the South by Malikkafur from the North took place in 1312 A. D. It is worthy of mention here that when he appealed to the Muslim soldiers of the Pandya Kingdom to keep aloof, they true to their salt, rejected it as it would amount to treachery and fought against Malikkafur. Subsequently for about five decades there was Muslim rule at

Madurai. It was the Vijayanagara Prince Kampana II who brought about its downfall. The Vijayanagara empire flourished till about 1646 A.D. and under its suzeranity Nayak Kings ruled at Madurai. During the reign of Queen Meenakshi, the last of the Nayak rulers, Muslim army brought Madurai under its control (1736 A.D.). By this time the Britishers had arrived in India and wars were fought for supremacy. Tippu Sultan allied himself with the French to fight against the British rule. He was killed in battle in 1800 A.D. Later the British consolidated their power in South India and brought the whole of the sub-continent under their sway.

Almost all the Muslim rulers were generally patrons of either the Arabic or Persian language or both. But the Sultans of Madurai do not seem to have espoused the cause of Tamil learning. Nonetheless between the 17th and 18th centuries Muslim writers brought out several literary works in Tamil and blazed the trail. Their efforts continued. These works point to their love of their motherland and its language. Verily the bonds of unity are the language and the culture of which the bards and poets are the custodians.

The most outstanding work of Muslim contribution to Tamil literature is 'Sirappuranam' by poet Umaru. It deals with the life of the holy Prophet, Muhammad (sal). It cannot be gainsaid that the weaving of the web of a great man *par excellence* is a wonderful and unique process, especially when the life of the Prophet was within the full glare of history. Umaru was a student of Katikai Muthuppulavar, the court-poet of Ettaiyapuram. Later Umaru himself became the court-poet. At the instance of Syed Qadir of Keelakkarai endearingly known as Seethakkathi Maraikkayar, the great philanthropist and patron of Tamil learning in the 17th century, Poet Umaru composed 'Sirappuranam'. Sheik Sathakathulla Sahib of Kayalpattinam, a great Arabic scholar and saint, supplied Umaru with necessary material to compose Sirappuranam. Seethakkathi Maraikkayar passed away meanwhile and the philonthropist Abul Cassim Maraikkayar of Porto-Novo came to Umaru's rescue. It must be remembered that 'Seethakkathi Maraikkayr' is a typical example of a great Muslim who rising above the barriers of religion and

caste, patronised Saiva poets. Padikkasuppulavar has eulogised his munificence:

"காய்ந்து சிவந்தது சூரிய காந்தி ; கலவியிலே
தோய்ந்து சிவந்தது மின்னார் நெடுங்கண்; தொலைவில் பன்னூல்
ஆய்ந்து சிவந்தது பாவாணர் நெஞ்சம் ; அனுதினமும்
ஈந்து சிவந்தது மால்சீதக் காதி இருகரமே."

Muslims have also used other minor classical literary forms like *ārtupadai*, *anthāthi*, *pillaitamil* and *ammānai* and their works compare favourably with those of non-Muslim poets. What is more, they have been innovative and have made use of certain literary forms like *padaippor*, *munajat*, *kissa*, *masala* and *nama* which have no parallel in non-Muslim Tamil literature. The names of these literary forms are Arabic or Persion except '*padaippor*' which is a kind of war ballad. The Muslim poets were also not a whit behind non-Muslim poets in employing popular literary forms like *malai*, *esal*, *tiruppukal*, *kirthanai*, *sinthu*, *kummi*, *ānanthakkalippu* and *tempānku* in their works. There are also Muslim literary works which deal exclusively with theology and ethics of Islam. Muslim writers have also authored quite a few prose works which centre round religious and literary themes and controversies. Some of them are direct translation of Arabic works.

A study of the history of Tamil literature shows the pre-eminent position the great Saiva mystics and saints occupied in the revival and development of the Tamil language and literature. A significant share of the Muslim contribution to Tamil literature comprises the works of Muslim Tamil mystics. Prominent among them are (i) Kunangudi Masthan (ii) Kalankudi Macharekai Chithan and (iii) Thakkalai Peer Muhummad Sahib.

It is said that the English poets of the 7th and 8th centuries wrote in an English manner and very often in an English mood but what they had to express was of Latin ecclesiastical tradition. The same is true of Muslim Tamil poets who wrote in a Tamil manner and very often in Tamil mood but what they had to express was of Arab ecclesiastical tradition. At times these poets went a step further by writing Tamil poems in Arabic script. Thus the burden of the Muslim Tamil literature is Islamic.

It has also been shown that many of the works betray traces of Hindu influences. This was inescapable as the Muslim Tamil poets lived amidst a predominantly Hindu Society and environs. Many Hindu ideas and conceptions crept into the works of almost all the Muslim Tamil mystics. At times Hindu ideas were warped to give them an Islamic look.

The distinguishing feature of Muslim Tamil literature is the introduction of a plethora of Arabic, Urdu and Persian words. The Muslims learnt Arabic to read the Quran. The Arabic words cannot be dispensed with wholesale as they are very essential to convey the real import and nuances of Islamic ideas and theology. The Nawabs who ruled the South in the 17th and 18th centuries had Persian and Urdu as official languages. The presence of these words is analogous to that of Prakrit, Pali and Sanskrit words in Tamil literature of the Jains, Buddhists and Vaishnavites respectively. They may total about fifteen hundreds. A brief catalogue may be given :

asal, athar, anta, amal, amina, ayan, anamath, inam, ilakka.

kasappu, katchery, kajana, kammi, kinjira, kist, kumastha, kaithi.

sarkar, sarbath, salam, sippanthi.

duffedar, thagarar, thandora, tharasu, nakal, namuna.

patwada, bandobust, bale (பலே), firka, poonthi, paisal, pesh.

masoda, maramath, maji, mittai, mukam.

yadast, raththu, rastha, rajinama.

vakil, vakalat, vaja, vapas, voida.

japthi, jamabandi, javab, jamin, jasthi, joar zilla, zamin, (ஜோர்), shara (ஷரா).

Quite a few of these words have been so well acclimatised that it is indeed difficult to recognise their original forms. When more such words are in use in the day-to-day life, only a few find a place in Saiva Tamil literature.

> "குறவர் மகட்குச் சலாமிடற்கு ஏக்கறு
> குமரனை முத்துக்குமரனைப் போற்றுதும்"

—Kumaragurupar.

" சராதிபதி மாலயனும் மாலோடு சலாமிடு
சுவாமி மலை வாழும் பெருமாளே ! "

—Arunagirinathar.

" சித்தர் விஞ்சையர் மாகர் 'சபாசெ'ன "

—Arunagirinathar-20.

A particular sect of Tamil Muslims address their fathers as 'அத்தா' (Atha). The Saiva poets, Thirugnanasambandar and Sundarar who wrote 'Thevarapathigams' have employed the word 'Atha'.

" பித் தொடு மயங்கி யோர் பிணிவரினும்
அத்தா உன்னடியலால்......

(Thirugnanasambandar)

" பித்தா பிறைசூடி பெருமானே அருளாளா
அத்தா உனக்காளாய் இனி அல்லேன் எனலாமே "

(Sundarar)

It is said that in the court of later Pandyas, an Arabian found a place, It was he who imported Arabian horses for the use of Pandian cavalry. Another anecdote that finds mention is that an Arabian merchant by name Abdullah Wassaf imported yearly about fourteen hundred horses from Arabia through the port of Kayalpattinam. This is evidently alluded to in the work, "Pattinappalai"

" நீரில் வந்த நிமிர் பரிப் புரவியும்
காலில் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும் "

(Aram = Sandalwood ; Thukir = Coral ; Kazhaham = Burma)

The Tamil Encyclopaedia speaks of the influence of Islam on Tamil culture as follows:

"The Arabians joining hands with Tamils sailed ships and fought the Portuguese. The Arabian contact gave a further impetus to the Siddha system of Medicine here. The Tamil Muslims of Kayalpattinam were poets who made use of books

expounding the Siddha system of medicine. The influence of Islamic Sufis like Rumi found its way into the poetical works of Tamil Siddhars. "Gnanarathina Kuravanji" composed by Peer Muhammad Sahib has been included in the collection of Siddha devotional songs entitled "Periyagnanakovai"[21]

Now I shall take you to the works of poet Umaru and the mystic poets Kunankudi Masthan and Peer Muhammad Sahib.

A great epic, according to Tamil traditions, should deal with all the four aspects of life, namely, *aram* (ethics), *porul* (polity), *inbam* (love) and *veedu* (liberation or final emancipation). If a poetic composition were to lack in one or more of these four aspects, it is classified as a minor epic (Siru Kappiyam). The fourth and last aspect of life is not dealt with by Umaru in Sirappuranam. Umaru aimed at a synthesis of Tamil and Islamic cultures. He dreamt that these cultures without losing their individuality should interact and stride the world-stage. He has imbibed all that is good in Tamil culture since the days of Sangam age, and pressed it into service in portraying the life history of the Prophet.

Sirappuranam is divided into three parts (Kantam), namely, 'Vilathathu, Nubuwathu, and Hijurathu' which in turn are divided into chapters (padalams). Like Kamban, Umaru has made use of the form 'Viruthappa.' Kamban in his Ramayana once in every thousand stanzas praises his munificent patron, Sadayappan. So also Umaru once in every hundred stanzas praises his patron, Abul Cassim Maraikkayar. The Arabic word 'Vilathathu' means birth and Vilathathu Kantam means the part dealing with the birth and boyhood of the epic hero, the Prophet. In this kantam Umaru closely follows the 'Bala Kantam' of Kamba Ramayana. The description of the country, towns and rivers is akin to what is found in Kamba Ramayana. Umaru in Sirappuranam was expected to describe Arabia but actually he had described the 'Pandya' country. Even Kamban of the earlier period had described the Chola country when his aim was to describe Ayodhya. Kamban would say Ayodhya was fertile like the Cauvery delta. "காவிரி நாடன்ன கழனி நாடு" and reveal his love of his own motherland. Umaru falls in line. The Dravidian concept of the five-fold division of land

namely, Kurinji (mountainous), Mullai (pastoral), Marutham (agricultural), Neithal (coastal) and Palai (desert), is very much in the mind of Umaru. The flora and fauna of Tamilnadu are transported merrily to the desert land of Arabia along with the customs and habits of Tamils. Sometimes indentical expressions and similes are found in the works of both Kamban and Umaru. To illustrate, poet Umaru describing a river, compares it to a mistress who having given pleasure to her paramour and secured valuable gifts from him, flows to a distant land.[22] Kamban employs an identical simile.[23] It is Tamil tradition to compare river to a woman. Ilango describes the river Vaigai as 'Poyya Kulakkodi.' Kamban compares the river Sarayu to mother.

In 'Sivaka Chintamani,' the capital city of the epic hero, Irasamapuram is likened to heaven:

> "பூமி மானகர் பொன்னுல கொத்ததே"
>
> (Namakalilambaham: 135)

Kamban also compares Ayodhya to heaven:

> "அங்கண் மாஞாலத் தன்னக ரொக்கும்
> பொன்னக ரமரர் நாட்டியதே"
>
> (Nagarppadalam: 6)

Umaru enhances the greatness of Mecca by describing that it looked as if all the eight heavens coalesced to make Mecca.

> "..........................பொன்னு லக
> மெட்டு மொன்றெனத் திரண்டு வந்திருந்த தொத்திருக்கும்"
>
> (Nagarppadalam: 19)

It may be remembered that Tamils idealised city life but they made it quite compatible with the love of nature.

Nubuwathu kantam portrays the revelation to the Prophet Muhammad through angel Gabriel and the conferment of Prophethood on him by Allah. Nubuwathu is the Tamilised form of 'nubuvah' meaning Prophethood. Hijurathu kantam deals with the migration (hejirah) of the Prophet from Mecca to Medina. This last kantam includes vivid descriptions of two great wars fought in the annals of Islam. Here also the author reminds us of his acquaintance with the standard works in Tamil.[24]

According to Tamil tradition, a woman's life is divided into seven stages prescribing suitable age limits. Umaru on the lines of Tamil 'Ula' literature employs this tradition in describing the womenfolk who crowded to witness the bridal procession of the Prophet. Women belonging to these seven age groups were found in the crowd. Umaru blissfully seems to forget for a moment that Aᵢabian women observe Purdah.

" எழுவகைப் பேதை பேரிளம்பெண் ஈறதாய்க்
குழுவுடன் திசைதிசை நிறைந்து கூடினார் "

(Manampuripadalam, Stanza: 51)

Umaru lavishes his poetic genius on the bridal procession of Ali, the spouse of Fathima, the daughter of the Prophet. Ali's handsome person was a feast for the eyes of the women who thronged to see the procession. It engendered a thrilling excitement, a rapturous amazement, co-existing and leaving an overbalance of pleasure. The crowd is likened to the sea. Things associated with the sea help the portraiture of the effect of Ali's beauty on the crowded women. Their eyes are the fishes that leap in the sea. Their necks are the chirping conches. Their white teeth are shining pearls, Their blooming lips are glittering corals. The pallor caused by the disturbing sensation is the moon that rises above the sea. The consequential streaming tears in the eyes of women are the foam and froth taht swell up in the sea. Let me now give the stanza:

" கண்ணெனுங் கயல்கள் தாவக் களமெனுஞ் சங்கம் ஆர்ப்ப
வெண்ணகைத் தரள நக்க விரியிதழ்ப் பவளம் மின்ன
வொண்ணிறப் பசலை கால வொளிர் நுரை மாலை சிந்தப்
பெண்ணெனுங் கடலந் தானை யிடன் அறப் பெருகிற்று அன்றே"

(Fathima Thirumanappadalam: 134)

For sheer mastery of language and imagery there can be no bette
r example. The above stanza reminds us of Kamban's bewitching description of the procession of Rama:

" மானினம் வருவ போன்றும் மயிலினம் திரிவ போன்றும்
மீனினம் மிளிர்வ போன்றும் மின்னினம் மிடைவ போன்றும்
தேனினம் சிலம்பி யார்ப்பச் சிலம்பினம் புலம்ப வெங்கும்
பூநனை கூந்தல் மாதர் பொம்மெனப் புகுந்து மொய்த்தார்."

(Ulāviarpadalam-1)

It is the inner spirit that glows through the physical expression or physical beauty. One who perceives that beauty, is overwhelmed by a sense of that beauty and a feeling of harmony with the beauty beheld, glows in one's soul.

While describing a famine, Umaru speaks of the transient nature of the body :

"உருத்திரண் டெழுந்தபொய் யுடம்பை மெய்யெனத்
......................"

(Alima Mulaiyuttu Padalam : II)

The great Tamil poetess Avvayar has given utterance to this sentiment :

"இடும்பைக் கிடும்பை யியலுடம்பிதன்றே
இடும் பொய்யை மெய்யென்றி ராதே..."

(Nalvazhi 3)

Kamban towards the end of his 'Arttu' padalam explains the great truth that although the Almighty is one, He is given different names and images by different religions. This is likened to the flood waters of the river Sarayu which is one consolidated whole at the beginning, branching off into rivulets and channels and filling up lakes and tanks.

"கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடை கலந்த நீத்தம்
....
பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருளும் போற்பரந்த தன்றே"

(Artu Padalam: 19)

Kamban goes on to deduce the further truth that the soul which is one like the Almighty inhabits different forms of bodies and enriches them :

"ஓதிய வுடம்பு தோறு முயிரென வுலாயதன்றே"

(Arttupadalam: 20)

Umaru adroitly combines the above truths in a single stanza :

"தடமு மேரியும் வாவியுங் கழனியுஞ் சலசக்
கிடங்கு மெங்கணு நிறைதரப் பெருகு கிலாலங்
குடம்பையின் பல பேதமாகியசத கோடி
யுடம்பு தோறினு முயிர்நின்ற நிலையினை யொக்கும்"

(Nattupadalam: 17)

In tune with Tamil traditions all great poets have stressed the duty which parents owe their children. 'Puram' proclaims,

" சான்றோனாக்குத றந்தைக்குக் கடனே "

Thiruvalluvar sings,

" தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தியிருப்பச் செயல் "

(Puthalvaraiperuthal: 7: 67)

Naladiar has it,

" எச்சம் எனஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சை மற்று அல்லபிற "

Umaru befitting his genius conveys the same idea in greater detail :

" போதமுந் தரும நேர்ந்த புந்தியும் புகழின் பேறும்
வேதமுங் கலையும் ஞான விளக்கமும் மனுவி னூலுங்
காதலிற் பயந்த மைந்தர் கருத்தினிற் சிறப்பச் செய்தல்
தாதையர் கடனே யன்றிக் கரப்பது தகைமைத் தன்றே."

(Kabukabuppadalam: 38)

Umaru does not stop with that. He poses the question, 'Is there a greater 'mantra' than not transgressing the words of one's father ?' and then he himself answers the question in the negative.

" ....
......................தந்தை யென்போன்
விதித்தச் சொற்கடவாதன்றி வேறு மந்திரமுமுண்டோ
...."

(Kabukabuppadalam: 52)

Umaru here reminds us of Kondrai Venthan

" தந்தை சொல் மிக்க மந்திர மில்லை "

The bringing-up of his daughter Fathima by the Prophet is an object lesson to the whole world. Since her salad days she practised dutifully what her father preached. Soon after the marriage of Fathima, a poor old fakir unable to bear the pangs of hunger and the sting of the biting cold seeks her help. Greatly moved, Fathima feeds him and gives him the new shawl which

her father has got her as a wedding present. When the Prophet gets back home, he finds his daughter donning an old shawl. He enquires his daughter about the new shawl. Pat comes the reply from Fathima that true to his words that parting with cheerfully the best of what one has, that too in favour of the less fortunate, is tantamount to service to Allah, she has gifted away the new shawl to the fakir. Poet Umaru epitomises this incident in the following unforgettable lines :

"அழகியது எவையும் அல்லாவுக்காகவே
விழைவுடன் கொடுத்திட வேண்டுமென்றுநும்
பழமறை வாக்கினுற் பகர்ந்ததால்அரோ
மழைதவழ் கொடையனீர் வழங்கினேன்என்ருர்."

(Fathima Thirumanappadalam: 206)

We find Mahatmaji inspired by the same spirit of love, compassion and humanism. To the untouchables he gave the name of Harijans, the children of God—for "the most despised people are the most favoured of God". Sarojini Naidu in her foreword to the book, 'Mahatma Gandhi' by Polak, Brailsford and Pethick Lawrence looks upon Mahatmaji as a lineal decendant of all the great teachers who taught the gospel of Love, Truth and Peace, and goes on to say that "both by precept and practice, he (Mahatmaji) realised the Prophet Muhammad's beautiful message of democratic brotherhood and equality of all mankind."

Umaru does not fail to point out that knowledge without purity of thought is useless. Nature comes handy for Umaru to portray high ideals and noble traits in man. He employs a simile how the blades of the crops in the blooming fields in Arabia sprout forth luxuriantly. Virtuous men prosper and live happily with their kith and kin like the rich crops.

"அருமறை நெறியும் வணக்கமும் கொடையும்
அன்பும் ஆதரவும் நல்அறிவுந்
தருமமும் பொறையும் இரக்கமும் குணமும்
தயவுஞ்சீ ரொழுக்கமு முடையோர்
பெருகிய செல்வக் குடியொடு கிளையும்
பெருத்துஇனிது இருந்துவாழ் வனபோல்
மருமலர்ப் பழனக் காடெலா நெருங்கி
வளர்ந்தது நெட்டிலை நாற்றே."

(Nattuppadalam: 28)

While describing elegantly the garland adorning the neck of the Prophet, Umaru refers to a maxim. The garland gets a new lustre on account of the natural radiance of the wearer, the Prophet. This exemplifies the maxim that he who gains the acquaintance of men of good and godly character, acquires the traits of the latter.

" பொன்னிதழ்க்குங் குமத்தொடையன் முகமதுதம்
வயிரவரைப் புயத்திற் சாத்தி
மின்னிட வெண் மணித்தொடையுஞ் செம்மணியும்
போற்காந்தி விரிந்த தோற்றந்
தன்னிலைமை தவருத முதியோரை
யெவரேனும் சாரில் வாய்ந்த
நன்னிலைநற் குணமறிவு பெறுவரெனும்
பழமொழியை நவிற்றிற் றன்றே."

(Manampuripadalam: 38)

In Naladiar the same idea is stressed employing a different simile:

" பாலோடு அளாயநீர் பாலாகும் அல்லாது
நீராய் நிறந்தெரிந்து தோன்றுதாம்—நேரின்
சிறியார் சிறுமையும் தோன்றுதாம் நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து."

(Atasiayal-Nallinam cherthal: 7: 177)

Umaru hints at the utter futility of preaching gospel to evil-minded men when he says,

" புன்மை கவர் வஞ்சகநெஞ் சினர்க்கு மறை
தினந்தோறும் புகட்டினலும்
நன்மைபய வாரெனுஞ் சொற்பழ மொழியைப்
புதுக்குவன்போ னடுக்க நீங்கிக்
கொன்னுனைவேல் கொடுநாக்கி முகம்மதினைத் தரை
வீழ்த்திக் கொல்வே னென்ன
வன்மைமனத் தொடும்புரவி தனை நடத்தி
வெகுண்டு வந்தான் மதியிலானே."

(Surakkathu thodarntha padalam, 34)

This sentiment has been given expression to by many a poet. Thiruvalluvar says,

" அருமறை சோரும் அறிவிலான் செய்யும்
பெருமிறை தானே தனக்கு."

The proverb, " அகப்பை அறியுமோ அடிசிலின் சுவை " (the laddle does not know the sweetness of the cooked food) also conveys the same idea.

The voice we hear in Umaru attributing to the Prophet the quality of "forgive and forget" in regard to the harsh words hurled at him by little men, is nothing different from the voice which breathes through Aranericharam.

" கரிந்த புன்மனச் சிறியவர் கழறிய கொடுஞ் சொற்
றெரிந்த மேலவர் செவிக்கிடா ரென்னுமத் திறம்போல்
விரிந்த கார்க்குடை நிழலிடை வரைப்புயம் விளங்க
வருந்தவப் பொருண் முகம்மது நடந்தன ரன்றே."

(Kalvarainadhi maritha padalam, 12)

" தன்னை யொருவன் இகழ்ந்துரைப்பின் தானவனைப்
பின்னை யுரையாப் பெருமையான்."

(Aranericharam, 80)

It is the mark of noble character to forget injuries.

Umaru is so deeply convinced of the efficacy of virtue that he joins hands with those who have mastered the sacred books and declares that evil or misfortune will never beset those whose mind is rivetted on a just and righteous path holding virtue to be wealth.

" தன்மமே பொருளெனத் தவத்தின் மேற்செலு
நன்மனத் தவர்க்கொரு நாளுந் தீங்கெனும்
புன்மைவந் தடைந்திடா தென்னப் பூவினின்
முன்மறை தெளிந்தவர் மொழிந்த வாய்மையே."

(Madhiai Azhaipitha Padalam, 43)

The holy Quran declares that ......nothing good or bad comes to us; but it is the fruit of our own good or bad acts.

" Whatever misfortune befalls you, O ! man,
it is from yourself "

(Quran 4 : 79)

Tiruvalluvar says that when there is goodness in action and sweetness in speech, justice flourishes and evil vanishes.

" அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி இனிய சொலின் "

(Kural, 96)

Arananericharam proclaims that one's prosperity and happiness or adversity and grief are of their own making :

" தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்டானும்
தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையும்
தானே தன்செய்த வினைப்பயன் துய்த்தலால்
தானே தனக்குக்கரி."

There is a time-old maxim that a person who intends harm to others will himself come to grief.

" கெடுவான் கேடு நினைப்பான் "

Let us now see how Umaru elaborates the above idea :

" ஓங்கு மாநில மாக்களி லொருவருக் கொருவர்
தீங்கி யற்றிட நினைத்திடும் கொடியவத் தீமை
நீங்கி டாதவர் உயிரினைப் பருகநே ரலர்கை
தாங்கும் வாளென ஒல்லையி லுறச்சமைந் திடுமே."

(Karam Poruthu Padalam. 52)

The poet seems to vanish from the foreground and it is the philospher-moralist who uses the language and conventions of poetry.

Although Umaru draws inspiration from the customs and practices of Tamilnadu, off and on he is reminded of Arabia and its geography. According to Tamil custom, valluvans employed by kings proclaim royal decrees by mounting elephants and beating drums. The great epic Sivakachinthamani mentions that the marriage of Kannaki with Kovalan was proclaimed by men mounted on elephants.

" யானை எருத்தத்து அணியிழையார் மேலிரீஇ
மாநகர்க்கு ஈந்தார் மணம்."

(Chilambu—Mangalavazhthu padal lines, 43-44)

Umaru brings in Valluvars with the difference that their drums were mounted on camels.

" முரசறைந்து வள்ளுவர் தெருத்தலைதொறு மொழிந்த......"

(Fathima Thirumanappadalam, 76)

" ஒட்டை மீதினின் மணமு ரசினையெடுத் துயர்த்தி "

(Manampurium padalam, 2)

Even in the description of wars in Sirappuranam the use of camels finds a prominent mention.

Umaru is so steeped in the customs and habits of Tamilnadu that evidence is not wanting to show that sometimes he strays beyond the frontiers of Islam. While painting paddy fields and farmers in Nattuppadalam, he alludes to the worship of sun and other family deities.

" கலன்பல வணிந்து தொண்டி யுண்டெழுந்து கதிரவன்
[றனைக்கை யாற்றொழுது
குலந்தரு தெய்வ வணக்கமுஞ் செய்து "

(Nattuppadalam, 26)

Muslims do not believe in the plurality of gods and it is also not true that such a custom was in vogue in Arabia under Islam. Nevertheless the above stanza would bear testimony to Umaru's intimate knowledge of the rural life in Tamilnadu and his appreciation of nature.

It must however be said to the credit of Umaru that elsewhere in his work he turns round and asserts the oneness of Allah in Islam.

" ஒருவனே நாயன் மற்றொழிந்த தேவத
மிருமையும் பேரிலா திழிவு கொண்டதென்
றருமொழி விளக்கலா லாய்ந்து நந்நபி
திருமொழி யுண்மையிற் சிந்தை செய்குற்றார் "

(Thozhukaivantha Varalarttu Padalam, 4)

Even in his famous invocation song, departing from the *modus-operandi* of the non-Muslim poets who invoke different gods of their choice, he has invoked the One Absolute Almighty Allah,

" திருவினுந் திருவாய்ப் பொருளிலும் பொருளாய்த்
தெளிவினுந் தெளிவதாய் சிறந்த
மருவினு மருவா யணுவினுக் கணுவாய்
மதித்திடாப் பேரொளி அனைத்தும்

பொருவினும் பொருவா வடிவினும் வடிவாய்ப்
பூதலத் துறைந்தபல் லுயிரின்
கருவினுங் கருவாய்ப் பெருந்தலம் புரந்த
கருத்தனைப் பொருத்துதல் கருத்தே!"

(Vilathathukantam Invocation stanza 1.)

God is portrayed in a manner acceptable to all faiths. The Sage Tiruvalluvar says:

"தனக்கு வமையில்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கல்லால்
மனக்க வலைமாற்றல் அரிது"

"They alone can escape from anxieties of the mind who take refuge in the feet of Him Who has no equal."

Umaru refers to the drawing of ornamental figures and designs (kolangal) on floors and walls and on sacrificial pots with the aid of rice flour or white stone powder during festive occasions.

"பொலன்கொ ணன்னகர்ச் சுவர்தொறுங்
கோலங்கள் புனைமின்."

(Fathima Thirumanappadalam, 74)

"அறங்கிடந்த நன்னகர்மதி டொறுமணி யணியா
இறங்கி யெங்கணும் வழிந்தெனக் கோலங்க ளிடுவார்"

(Fathima Thirumanappadalam, 80)

While the drawing of floral designs not repugnant to Islamic tenets may be permissible, the drawing of un-Islamic figures and designs in Muslim houses is a taboo.

No doubt Umarus's treatment of love themes (Ahapporul) is modelled on that of other Tamil poets but he infuses into it a special literary charm and poetic beauty. Lady Kathija's pining for the love of the Prophet is picturesquely portrayed in three immortal stanzas which are most touching in their expressions. One of them runs thus:

"பஞ்சணை பொருந்தா ரிருவிழி துயிலார்
பழத்தொடு பாலமு தருந்தார்
கொஞ்சுமென் குதலைக் கிளியொடு மொழியார்
கொழுமடற் செவிக்கிசை கொள்ளார்

கஞ்சமென மலர்த்தாள் பெயர்ந்திட வுலவார்
கடி மலர்வாச நீராடார்
வஞ்சிநுண் ணிடையார் தம்மிடத் துறையார்
முகம்மது மனத்திடத் துறைந்தார் "

(Kathija Kanavukandapadalam, 19)

Thus it may be seen that Umaru is indebted to Tamil culture and Tamil poets. An admission of this fact is not to belittle the greatness of Umaru. Undoubtedly Umaru was conversant with other Tamil classics and ethical and didactical poetry. But he imparts a new charm and exquisiteness to his poetry by the Islamic touch. The benediction or invocation song is a unique example. He drives the reader to dip himself again and again in the limpid waters of ' Sirappuranam' and emerge spotless purged of all ills to make a rightful claim to be called a true Muslim in word, deed and thought. He presents to us the holy Prophet as a shining example where all the excellences have been blended into one personality for humanity to emulate and reap the benefit in this world and the hereafter. In soul-stirring words animated with human feelings he visualises the holy Prophet as a barge to help humanity cross safely the sinful ocean of life.

" ஆதிதன் தூதே! பேரின்ப விளக்கே!
அமருல கினுக்கும் நல்அரசே!
மாதவத் தெவர்க்கும் பவக்கடல் கடப்ப
வருமொரு திருமரக் கலமே!
தீதறவெனது கருத்துரு மறிவே! தீனிலை
நிறுத்து நாயகமே!
பூதலத் துறைந்த முழுமணிச் சுடரே!
புண்ணியந் திரண்டமெய்ப் பொருளே!"

(Mathiai Azhaippitha Padalam, 180)

Kunankudi Masthan Sahib capatures the same spirit when he says that if we lead a virtuous life, God Himself will provide an unfailing barge to cross safely the ocean of sins.

" பவக்கடலை நீக்கிப் பரிவாய்க் கரையேற்றுங்
கவிழா மரக்கலமே கண்ணே பராபரமே"

(Paraparakkanni, 13)

The thought of betterment of the whole humanity permeates the entire epic. Umaru admirably highlights the truth that the best

literature is that which has for its central theme, the welfare of the people.

There cannot be a more fitting finale to the study of Sirappuranam than to quote a memorable stanza from Fathima Thirumanappadalam which exhorts the newly married couple to offer prayers to Allah five times a day and to give charity to the poor and the distressd and thereby become entitled to receive the blessings of great men.

" சுருதி நேர்தவ றின்றியஞ் சொகுத்தினுந் தொழுமின்
வரிசை நன்னனை வொடும்சதக் காவழங் கிடுமின்
பெருகு நல்லறி வினர்து ஆப் பேறுகள் பெறுமின்
றறையின் மீதுற வாழ்ந்து சலாமத்தும் பெறுமின்."

(Fathima Thirumanappadalam, 72)

It looks as though the exhortation is not only addressed to the newly wedded couple in the epic but to the whole of mankind (including those assembled here). The head is to bow in worship of the Lord of creation. Wealth acquired with perseverance is for the practice of benevolence.

In Umaru, then, we have the poet, the patriot, the moralist, the ardent lover, and above all the monotheist all rolled in one. He loved his language, his country, no less than he loved Allah, the Prophet and the humanity.

Professor Desikan pays a fitting tribute to poet Umaru when he says,

" பாலமுதம் இளம்பிறையில் வடித்தெடுத்துப் பசுந்தமிழாம்
தேன்கலந்து ' சீரு ' என்னும்
மூலஒளிக் கிண்ணத்தில் ஏகதெய்வ முறைமணக்கச்
செய்உமறுப் புலவன் வாழ்க !"[25]

Indeed Umaru is a shining star in the firmament of Tamil literature.

When one peeps into the history of Tamil literature one finds that the contribution of Saiva saints to that literature occupies a distinguished place. They resuscitated the Tamil language. Their devotional hymns and songs constitute a chunk of rich Tamil poetry. Possessing a matchless cadence and simple

grandeur, they are charcterised equally by literary charm and by their ethical spiritual values. The Muslim mystic poets of Tamilnadu have not lagged behind. Their devotional songs impregnated with the *highest truths of theosophy*, constitute a significant part of Tamil Muslim literature. Tamil mystics are called Siddhars. Sufis not infrequently indulged in symbolism in their writings and mostly they wrote poems. When they wrote 'wine' it meant the spiritual instruction and when they wrote 'the beloved' it meant the spiritual teacher. In this way they picked their own words, gave veiled expression to their thougths and carried on their work. Quite often they resorted to symbolism to escape the wrath of orthodox theologians who considered them (Sufis) as heretics. Muslim mystics came in contact with the Rajayoga system of India which might have also influenced their passing into ecstasy. "In theosophical teachings we are told that man is a septenary meaning thereby that he has seven bodies, —the physical, the etheric, the astral, the mental, the initutive the monodic and the spiritual"[26]. In a similar manner the Islamic Sufis also maintain that man lives in planes and has seven states of consciousness :

Thalab (yearing), Ishq (Love), Marifath (Enlightenment),
Isthirak (Absorption), Towheed (unity consciousness),
Hyrath (Amazement). Bakoor-va-fana (Annihilation of ego).

Masthansahib Padal written by Masthan Sahib of Kunankudi is by far the most important mystic poetry in Muslim Tamil literature, His name proper is Sultan Abdul Quadir Labbai Alim, thereby indicating that he was learned in Muslim theology also. The Urdu word 'Mastan' too connotes a mystic. The word 'Masthu' means an intoxicant, a thing which excites an intense inner urge. The aim of a Sufi is self-purification and ultimate absorption in the Beloved. In a sense he is mad after realising his unity with God. "The drunken consciousness", says William James, "is a bit of mystic consciousness."[27] To say all these is not to admit that Masthan Sahib was an addict or that he tolerated intoxicants. He himself condemns addicts in strong terms,

"கள்ளினங்க ளுண்ணும் கழுதைகா ளென்சொலினும்
எள்ளளவும் மும்மிதயத் தெய்திலதே"

(Kuraiyiranki Uraithal-1)

Masthan Sahib renounced the world in 1813 A.D. He started singing songs at the age of fortyseven. Hindus called him endearingly as Masthan Swamy, because his songs were of universal appeal.

Mystics of different religions have almost sung in the same strain. But their songs are not without the distinguishing features of the particular faith to which they belonged. In his songs, Masthan Sahib speaks of the Rajayoga system which very much then surfaced in the thoughts of Tamils.

" சிவராஜ யோகந் தெளிந்த திறத்தினருக்
கெவரைச் சரியிடுவ தெந்தாய் நிராமயமே."

(Niramayakkanni, 99)

Tamil saints belonging to the Bhakti movement while singing the paean of praise of the Almighty fall in line with Tamil conventions and assign the Almighty the position of the beloved and themselves that of the lover. This convention is reflected in Manonmani couplets of Masthan Sahib. He describes the philosophy of asceticism making mention of the various planes and states to be passed through, namely Sariai (சரியை), Kiriai (கிரியை), Yogam (யோகம்), Gnanam (ஞானம்) ; Pathi (பதி), Pasu (பசு), Pasam (பாசம்); Tharparam (தற்பரம்), Cirparam (சிற்பரம்), Paraparam (பராபரம்) ; Anmam (ஆன்மம்), Kanmam (கன்மம்), Maya (மாயை) ; Calokam (சாலோகம்), Camibam (சாமீபம்), Carubam (சாரூபம்), Cayuchiam (சாயுச்சியம்). He adapts the Sufi principles to suit the conditions in Tamilnadu. Ahatheesar Sathakam of Masthan Sahib explains these stages, planes and states. Mohiuddin Sathakam describes the Saint Mohiuddin, the author's spiritual leader and founder of the Sufi order called 'Qadiriyya.' The other sathakam is Ahatheesar Sathakam in which he invokes the blessings of the same saint Mohiuddin as Ahatheesan (Ahathu-esan - அகத்து ஈசன்) i.e., the lord holding reins over the mind. The third part of Masthan Sahib Padal consists of 'kanni' couplets.

About the principles of mysticism Masthan Sahib has many profound things to say. I shall content myself with a brief reference to some of them. It is usual for saints and seers who have drunk deep at the fountain of love of God to give full flight

to their imaginativeness and perceive God in everything and everywhere. The omnipresence of Allah is sung by Masthan Sahib in this vein in memorable words :

"ஊனாகி ஊனில் உயிராகி எவ்வுலகுமாய்
ஒன்றாய் இரண்டும் ஆகி
உள்ளாகி வெளியாகி ஒளியாகி இருளாகி
ஊருடன் பேரு மாகிக்
கானாகி மலையாகி வளைகடலு மாகிமலை
கானக விலங்கு மாகிக்
கங்குல்பக லாகிமதி யாகிரவி யாகிவெளி
கண்டபொருள் எவையு மாகி
நானாகி நீயாகி யவனாகி யவளாகி
நாத மொடு பூதமாகி,"

(Mohiuddin Sathakam Asiria virutham, 1)

"கண்டபொரு ளத்தனையு மாகி நின்று
அவைகளுங் காணாத காரணத்தைக்
கருதரிய சித்தாய்வி சித்ரமாய் நின்றுஇலங்
காநின்ற காரணத்தை
அண்டகோ டிகளையுந் தன்னுள் வைத்து
அணிவினுக் கணுவான காரணத்தை
அறியாம லென்தெய்வ முன்தெய்வம் என்பார்க்கும்
அவ்வகைக் காரணத்தை
எண்டிசை விளக்கின்ற வித்தா யிருந்துமோர்
இடமற்ற காரணத்தை."

(Mohiuddin Sathakam Asiria virutham,7)

Saint Manickavasagar has sung in the same vein.

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி"

(Thiruchchathakam 15)

"பெண்ணாகி யாணா யலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகி"

(Thiruvembavai, 18)

"போற்றி இப்புவனம் நீர்திக் காலொடு வானம் ஆனாய்
போற்றிஎவ் வுயிர்க்கும் தோற்ற மாகிநீ தோற்றம் இல்லாய்
போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் ஈறாய்ஈ றின்மை யானாய்
போற்றியைம் புலன்கள் நின்னைப் புணர்க்கிலாப் புணர்க்கை
[யானே"

Thirunavukkarasunayanar sings,

"நிற்பனவும் நடப்பனவும் நிலனும்நீரும் நெருப்பினேடு
காற்ருகி நெடுவா ஞகி
அற்பமொடு பெருமையுமாய் அருமையாகி அன்புடையார்க்கு
எளிமையதாய் அளக்கலாகாத்
தற்பரமாய்..........."

Thayumanaswamigal Thiruppadal and Masthan Sahib Thiruppadal have much in common in their form, style, diction and content. The common belief of both Hindus and Muslims that not an atom moves without His will is referred to in the songs of both the poets.

"அவனன்றி யோரணுவு மசையாது"

(Masthan Sahib-Mohiuddin Sathakam, 109)

"அவனன்றி யோரணுவு மசையாது"

(Engum Niraintha Porul—Thayumanavar)

While describing the omnipresence of God, Thayumanavar makes use of the oft-quoted expression, "அங்கு இங்கு என்ருதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்" signifying that His effulgence encompasses the whole world. Masthan Sahib has also made use of the same expression:

"...............................எத்தாலும்
அங்கிங்கெ ஞதபடி யாரும் பெருவெளியிற்
றங்கள் குணங்குடியே தான்."

(Kuraiyirangi uraithal stanza, 2)

Three more simple couplets of Kunankudi Masthan are worth quoting:

"உயிர்க்குயி ராயென் னுள்ளுள் ளுலாவியநீ
தயிர்க்குளூறு வெண்ணெயெனத் தானே நிராமயமே."

(Niramayakkanni, 104)

"ஒன்ருய்ப் பலவா யுருவுருவா யும்முயிராய்
நின்றவுனை யாரறிய நின்ருய் நிராமயமே."

(Niramayakkanni, 130)

"பார்க்கப் பலவிதமாய் பல்லுயிருக் குள்ளிருந்தும்
ஆர்க்குந் தெரியாம லானுய் பராபரமே."

(Paraparakkanni, 38)

The omnipotence of God is spelt out by both the poets with consummate skill.

"......................... இந்த்ரன்
உலகும்அயி ராவ தமுமே
கைக்கெளிய பந்தா எடுத்து விளையாடுவீர்
ககனவட் டத்தையெல்லாம்
கடுகிடை யிருத்தியே அஷ்டகுல வெற்பையும்
காட்டுவீர் மேலும் மேலும்
மிக்கசித் திகளெலாம் வல்லநீ ரடிமைமுன்
விளங்கவரு சித்திஇலிரோ."

(Thayumanavar : 7, Sithar kanam)

God ever dwells in the minds of His staunch devotees. Not God alone dwells in the mind of Masthan Sahib but his spiritual leader Saint Mohiuddin is also accommodated there. In the state of ecstacy, Masthan Sahib imagines his spiritual leader to be God and sings:

"அண்டகோ டிகளுமோர் பந்தெனக் கைக்குள் ளடக்கிவிளை
[யாட வல்லீர்
அகிலமோ ரேழினையு மாடுங் கறங்குபோ லாட்டிவிளை
[யாட வல்லீர்
மண்டலத் தண்டரை யழைத்தரு கிருத்தியே வைத்துவிளை
[யாட வல்லீர்
மண்ணகமும் விண்ணகமு மணுவைத் தொளைத்ததின்
[மாட்டிவிளை யாட வல்லீர்
கண்டித்த கடுகிலெழு கடலைப் புகட்டிக் கலக்கி
[விளையாட வல்லீர்
கருதரிய சித்தெலாம் வல்லநீ ரடிமையென் கண்முன்வரு
சித்தில் லையோ."

(Masthan Sahib-Vilayattinanantham)

In his Paraparakkanni he sings,

"அண்ட புவனமென்று மாடுதிருக் கூத்தினையான்
கண்டு மகிழ்ந்திடவே காட்டாய் பராபரமே"

(Paraparakkanni, 11)

Another theosophical truth that devout men who have comprehended 'Self' attuned to Divine grace, have no wish other than to immerse themselves in the love of God, has been spoken to by both the poets.

" தன்னை அறிந்தால் தலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றும்உண்டோ பேசாய் பராபரமே"

(Thayumanavar Paraparakkanni, 94)

" தன்னை யறிந்தாற் றலைவன் தனையறிந்த
தென்னு மொழியே யிதங்கா ணிராமயமே"

(Masthan Sahib Niramayakkanni, 71)

In his 'Ahatheesar Sathakam' Masthan Sahib delineates the ten planes i e., kuruva nilai (குருவ நிலை), thava nilai (தவ நிலை), thuravu nilai (துறவு நிலை), niama nilai (நியம நிலை), vali nilai (வளி நிலை), thokai nilai (தொகை நிலை), porai nilai (பொறை நிலை), katchi nilai (காட்சி நிலை), dhiana nilai (தியான நிலை) and samathi nilai (சமாதி நிலை) and prays that he might be ultimately blessed with the tenth state, 'samathi nilai'. In this state one should merge oneself with the 'Beloved' (Supreme Being) losing one's identity, perceive 'Truth' and commune with that 'Truth'. While so merging, one should be conscious of the fact of one's seperate entity and its merger with the Supreme Being. Let me now quote Masthan Sahib in his inimitable words:

" ஒன்றிய ததனை யொன்றுற் றுறுகுணம்
இன்றித் தானுந் தன்பெய ரின்றிச்
சேர்ந்துஞ் சேரா திருந்தவுண் டையோ
டார்ந்து மதுவு மாகா தாக
அங்ஙனம் குறித்த வம்முதற் பொருளொடு
தான்பித ளுகத் தகையது சமாதி
ஆருமென் றவந்நிலை யருள்கவென்
றேக மாகி யிரந்திரந் துயர்த்தது."

(Ahatheesar Sathakam—Samathi nilai, 1)

Pancha Suththi (five kinds of purification, namely, *athma suththi, sthanasuththi, manthirasuththi, thiraviya suththi* and *teva suththi*) is indispensable for worship.

" பஞ்ச சுத்தி செய்த பழவடி யாரென்னை வுன்னை
யஞ்சலி செய் தேயடைந்தே னிராமயமே."

(Masthan Sahib Niramayakkanni, 162)

" பஞ்ச சுத்தி செய்து நின்னைப் பாவித்துப் பூசை செய்தால்
விஞ்சிய ஞானம் விளங்கும் பராபரமே."

(Thayumanavar Paraparakkanni, 154)

It is interesting to know how Masthan Sahib with admirable brevity describes the intensity of the prayerful meditation of a person who seeks the grace of 'Rahman' (the benificient God who bestows His benevolence on all alike without a semblance of discrimination). It is impossible for a man to get on without sleep; but the seeker of Rahman's grace and benovolence sleeps without himself really sleeping. In other words, he never sleeps but prays:

" தூங்காமற் றூங்கித் தொழுதுதொழு துன்னருளைக்
காண்க வெனக்கருள்செய் கண்ணே றகுமானே."

(Rahmankanni, 36)

The human approaches the Divine by the alchemy of self-purification.

In his 'Ananthakalippu' Thayumanavar betokens his ecstacy in having realised the life-aim of all mystics ie., spiritual illumination and union with the Most High.

" அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே—அவனாகிய மேனியில்
அன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக் கொண்டான் என்னைத் தன்னுள்—சற்றும்
வாய்பேசா வண்ணம் மரபுஞ் செய்தாண்டி "

(Ananthakalippu, 5)

Kunankudi Masthan soars to similar heights and leaps with ecstacy:

" பொறிபுல னடங்கிய காலே—பரி
பூரணப்பொருள் வந்து வாய்க்குமப் பாலே
அறிஞரு மறியாது போலே காணும்
ஆனந்த வெள்ளத்தி னாடின தாலே "

(Ananthakalippu, 19)

Thayumanavar speaks despairingly of the human body as a blower stuffed with cooked rice.

" சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக்
காற்றைப் பிடித்த லைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே"

(Thayumanavar Paraparakkanni)

'சோற்றுப் பொதியைச் சுமந்தே திரிந்த லைந்தே
ஆற்றாம னின்றுகளைத் தழுதேன் பராபரமே"

(Masthan Sahib Paraparakkanni, 217)

Saint Thirunavukkarasar's Thiruppathikam is laced with proverbs :

" கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்த கள்வனேனே,
முயல்விட்டுங் காக்கைப்பின் போனவாறே,
இருட்டறையின் மலடு கறந்து எய்த்தவாறே,
தவமிருக்க அவஞ் செய்து தருக்கினேனே,
கரும்பிருக்க இரும்புகடித் தெய்த்த வாறே."

It redounds to the credit of Masthan Sahib that in a single stanza he has made ' trellis-work ' with proverbs.

'' கைக்குள் வெண்ணெ யைவைத்து நெய்க்கழுதபாவி கலை
கற்றுமறி வற்ற பாவி
கற்பக விருக்ஷத்தி னடியிலே காஞ்சிரங்
காய்த் தேடி நின்ற பாவி
கொக்குப் பிடிக்கநாய்க் குத்தெரியு மோவென்ற
கொள் கைகுடி கொண்ட பாவி
குருடர்களி யானையைக் கண்டகதை போலசற்
குருவையறி யாத பாவி
சர்க்கரை கரும்புகற் கண்டமு திருக்கக்
கசங்குடிக் கின்ற பாவி "

(Mohiuddin Sathakkam, 83)

In his Manonmanikkanni, Masthan Sahib simulates a situation of serving the Lord with delicious dhall and fresh ghee.

" பச்சைப் பருப்புமுதற் பருப்பிற்பத்து வகைகடைவேன்
வச்சநறு நெய்யுறுக்கி வார்ப்பேன் மனோன்மணியே "

(Manonmanikkani, 35)

It is a common saying in Tamilnadu, " No dhall, no marriage" "பருப்பில்லாத கல்யாணமில்லை'. Dhall dish is an indispensable item in Tamilian feasts. Suddenly Umaru is reminded that for Muslims there are other delectable dishes. He sings,

" முட்டை பொரிப்பேன் முழுக்கோழி யும்பொரிப்பேன்
தட்டைப் பீங்கானிற் றருவேன் மனோன்மணியே "

(Manonmanikkani, 36)

These lines betoken the poet's spirit of dedication and solemn determination to sacrifice his all to achieve his ultimate object of union with God. Some find an allusion to the oft-debated riddle, " whether the egg or the hen is the first ?" This riddle is often

sought after to prove God's existence and His supreme powers. Some others say that with the juxtaposition of the egg and the hen, the poet wants us to ponder the wonderful powers of creation of God. A few others believe that Masthan Sahib wants us to control our five senses and be in a state of non-attachment just like the chick in the egg before its birth. The Sufis lay great stress on the laws of cause and effect and the laws of the continuity of life. The famous quotation of Rumi runs: "I died as a mineral and became a plant; from plant I died and became a vegetable; from vegetable I died and became an animal; from nimal also I shall die and become a man whence I shall become a Godly Being or an Angel and ultimately I will be one with God"[28]. Masthan Sahib is perhaps hinting at these laws by alluding to rice, dhall, hen, goat etc, in his Manonmanikkanni.

Quite a few references to the Hindu mythology and concepts are found in Masthan Sahib Padal. This shows the extent to which this Muslim mystic has been influenced by the contemporary Hindu society of the land. Manonmanikkanni and Nantheeswarakkanni particularly exhibit this trend. We find allusions to Umai, God Siva, Sivakami, Nandhi etc. made in a detached sort of way (e-g)

" ஆதியந்தங் கடந்தவுமை யாளருணு தாந்தச்
சோதியந்தங் கடந்தசெழுஞ் சுடரேநந் தீஸ்வரனே."

" சாமிதனை யுஞ்சுத்த சைதன்ய மானசிவ
காமிதனை யும்மென்று காண்பேனந் தீஸ்வரனே."

(Nantheeswarakkanni, 1 & 12)

" ஆதியந்தங் கடந்தவுமை யாடன் பாதம் அகண்டபரி
பூரணமா மையர் பாதஞ்
சோதியந்தங் கடந்தகண பதியின் பாதந் தொழுதிறைஞ்சிக்
கரங்குவித்துப் போற்றி செய்து "

" ஆத்தாளைத் தேடி யலைந்தலைந்து விண்பறக்குங்
காற்றுடி யானேனென் கண்ணேநந் தீஸ்வரனே."

' குற்றம் பலநீக்கிக் குணங்குடி யென் றேமேவுஞ்
சிற்றம் பலம்வாழ் சிவமேநந் தீஸ்வரனே."

" முடியடியாய் நின்றநடு மூல மணிவிளக்கே
அடிமுடியாய் நின்றநடு வணையேநந் தீஸ்வரனே."

Such references to Hindu gods and goddesses do not tend to detract from his deep faith in monotheism as evidenced in the following lines :

" ஏகறப் பில்ஆல மீனருட் காளான வேழைபங்
[காளர் கோடி......"

(Mohiuddin Sathak-m)

(*Note*:- 'Rabbil Alameen' means " God of all the worlds."

" எல்லாப்படைப்பும் படைத்து யிரணங்க ளீபவனே
அல்லாவொருவ னவனன் றிவேறிலே யாகையினுற் "

(Thavame Pera Vendumenal)

It is the Hindu custom to offer flowers to gods and burn ncense at the altar of gods. Masthan Sahib who is familiar with such customs sings :

"எப்பொருளுந் தாளுயிலங்குமுனைப் பூசைசெய்யப்
புட்ப மெடுக்கவுந்தான் போமோ நிராமயமே."

(Niramayakkani, 102)

'கற்பூர மேற்றிக் கரதீப லாலாத்தி
எப்பாரும் போற்ற வெடுப்பேன் மனோன்மணியே."

(Manonmanikkanni, 32)

" கற்பூர வுண்டை கரைவதுபோ லக்கரையுந்
தற்போத சர்க்கருளைத் தந்தா நிராமயமே."

(Niramayakkanni, 269)

It is exhilarating to note that in the 3rd distich Masthan Sahib employing a simple simile drives home a great truth. The melting away of the camphor while giving light all the time is likened to the condition of mystics who lose 'Self' in the Lord infected with Divine love.

It is refreshing that several Tamil poets, mostly of the Hindu faith, have showered praise on Masthan Sahib and some of them were so deeply attached to him that they looked upon him as their own forbear. Venkataraya Pillai's verse is worth recalling.

" நீயே யீன்ற தாய்தந்தை நீயே குருவி ளுடுதெய்வம்
நீயே யடியார்க் குதவுபொரு ளீயே சமயமறியும் வஸ்து

நீயே ஞான நெறிவிளக்க நீயே விளங்குங் குணக்குன்ம
நீயே யெங்குங் குணங்குடியாய் நிறைந்திவ் வடியைக்
[காப்பதுவே.''

(Thothirappa, 11)

This shows that in Tamilnadu transcending the barriers of caste and religion, wedded to the gospel of love, the people never failed to recognise merit wherever it was found thereby affirming the oneness of all, that all are one kin and all one kind, all the people of this august land. Elsewhere we saw how Seethakkathi Maraikkayar lavished gifts on all irrespective of caste or creed. The rich culture and noble traditions have endured to promote communal harmony in this part of the country. At this juncture I cannot resist the temptation of quoting the memorable line from Puram sung two thousand years ago, known for its humanistic significance.

" யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர் "

To us all countries are one
And all men are kin.

(Puram, 192)

This is our cultural heritage.

Peer Muhammad Sahib is at once a theologian, saint and sufi. 'Peer' is a Persian word and is the translation of the Arabic word 'Sheik' which means chief or head. In his works, Peer Muhammad Sahib has expounded the principles of theosophy. In one of his works, Gnanappoottu, he refers to the literary works studied by him.

" கூசிய வாயு தன்னைக் குழிநூற்றி யைம்பத் தஞ்சும்
பேசிடுங் ஞானங் கல்வி பிரித்திடும் வேத சாத்ரம்
நேசியாம் நன்னூல் சின்னூல் நிகண்டக ராதி ஞானம்
காசிமே லுறைந்து வாங்கும் வருமிறை யறிவு தானே."

We have already seen that every religion has two aspects, the exoteric and the esoteric. Peer Muhammad Sahib, conscious of the spiritual heritage of the holy Prophet, does not decry the meaningful observance of essential religious rites like prayer and fasting but frowns at those mystics who overstress the pursuit of a personal approach to God at the expense of such religious rites, He exclaims:

" உள்ளுக்குள்ளே வணக்கஞ்செய்வே னென் றுரைப்பார்
வெகுபேர் உள்வணக்கம் என்றோதும் கள்ளர்களே கேளும்
உள்ளுக்குள்ளே நினைவாலே உம்மனைவியோடே
ஒன்றுபடச் செய்வதனுல் உமக்குப்பிள்ளை யுண்டோ!"

(Bismil Kuram)

Conceding the need to have a spiritual preceptor as one's guide, Peer Muhammad Sahib defines the traits of a genuine preceptor. He will adhere to the 'shariat' and follow the example of the holy Prophet. He will count on the Divine benevolence both in this life and in the hereafter, To distinguish such genuine preceptors from the deceptive ones, the touch-stone is the life example of the holy Prophet.

" தெருவீதி எங்குமலே வார்கள்குரு மார்கள் திருவருள்நி
றைந்தபேரைத் தேடக்கிடைக் காதே!
அரியகுரு மாருமற்ற அசடரையும் அறிய, அறிவுபுத்தி
யுள்ளவர்க்கே அறிவுயரச் சொல்வேன்
பெரியவர்கள் ஷறகுடைய பிசகாத வணக்கம் பிரியாவகை
நிறுத்திவைப்பார் தீன்குலத்தின் வளமை
குருவான முஹம்மதர்தங் கோலந்தவி ராமல் குதாவருளே
யிருபதிக்குங் கோடிகோடி யாகும்."

(Bismil Kuram)

Santhalingakkavirayar, a poet of the 18th century, in a similar vein carps at pseudo-sanyasins :

" காதிலே குண்டலங்கள் கையிலே செபமாலை கழுத்தில் மார்பில்
மீதிலே தாழ்வடங்கள் மனதிலே கரவடமாம் வேடம் பூண்போன்
வாதிலே அயன்தேடுந் தண்டலைநீள் நெறியாரே மனிதர் காணும்
போதிலே மவுனம் இராப் போதிலே ருத்ராக்கப் பூனை தானே."

Peer Muhammad Sahib with astonishing simplicity speaks of the basic aim of God's creation of man. God created the human race endowed with all faculties to worship Him :

" படைத்தான் படைப்பெல்லாம் மனுவுக்காக
மனுவைப் படைத்தான் தனை வணங்க "

Saint Thirumoolar utters the same truth in his verse :

" என்னை நன்றாய் இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாய்த் தமிழ் செய்யுமாறே "

In his 'Gnanamanimalai' Peer Muhammad Sahib underscores the importance of 'Kalima', the first basic tenet of Islam. Kalima literally means "the word" the recital of which is the first of the five fundamentals or pillars which support the edifice of Islam. It runs :

"La ilah illallahu Muhammadur rasulullah".

It means that there is no God but Allah and Muhammad is His Messenger. This contains twentyfour letters.

"அறுநான் கோட்டட்சரக் கோடாரியைக் கொண்டறிந் துள்த்தில்
மறிவான வஞ்ச மனத்தைத் தறித் திதயப் புனமாய்ச்
செறிவான தீனில முதான வித்தினைச் சேர நட்டுப்
பொறிவீண்களை பறித்தார் பெறலாஞ் சொர்க்கப் பதியே."

(Gnanamanimalai, 106)

Employing symbolism, Peer Muhammad Sahib says that with the axe of twentyfour letters (ie. kalima) the useless trees of impurities should be cut and the mind made a fertile field to be sown with the viable seeds of 'kalima' weeding out the five senses.

There is also a stanza in his poem which reminds us of Kalamekappulavar.

"பெருமைக் குரியானைப் பிறப்பிறப் பொன்றில்லானை
யருமைப் பெரியா னென்றார் சொன்னார்—பெருமையுறுங்
காணி நவகோடிதரும் ஹக்கா மெய்ஞ்ஞான மதைப்
பேணி யுள்ளத்தே பிடி."

(Gnanamanimalai, 234)

"ஆலங் குடியானை யாலால முண்டானை
ஆலங் குடியானென்றார் சொன்னார்—ஆலங்
குடியானே யாயிற் குவலயத்தோர்
மடியாவோ மண்மீதிலே."

(Thanipadarthirattu, page: 146, song: 113)

According to Peer Muhammad Sahib, God is omnipresent. The human body is replete with proofs which proclaim His existence. Those who ruminate with a discerning mind, will easily realise that God resides within themselves. Umaru employs a telling simile to pinpoint the utter foolishness of persons who refuse to understand the above truth, but wander in the wide world in search of Him. The wanderings of such

persons are as purposeless and meaningless as the so-called conduct and experience of women who believe to have derived sexual pleasure without really cohabiting with their spouses.

" தெரிசனை யாக விருக்கின்ற போது திருமறையோன்
பரிசனை யேதென்று பார்த்திருந் தெனைபிப் பாருலகில்
அரசனை மெய்யுள் ளறியாத மாந்த ரலைவதெல்லாம்
புருசனில் லாத மடவாள் சுகித்த பொருளொக்குமே."

(Gnanamanimalai, 59)

Saint Thirumular gives utterance to the truth of God dwelling within the human body in the following words:

" உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்பிலே யுத்தமன் கோயில்கொண் டானென்(று)
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே."

Thirunavukkarasu Nayanar sings that God becomes a seed in the mind of those who think of Him.

" ....பிறரின்றி நீயே யானாய்
நினைப்பார்கள் மனத்துக்குஓர் வித்தும் ஆனாய்"

Gnanappukalchi malai, another work of Peer Muhammad Sahib, is on the lines of "Thevaram,'.........................In 'Adaikkalappakuthi' of Gnanappukalchi, Peer Muhammad Sahib speaks of the attributes of Allah. I shall take one stanza:

" தந்தையிலி தாரமிலி தானவனு நீயே தண்மைகொடெ
வர்க்குமொரு தாபரமு நீயே
மைந்தரிலி யன்னையிலி மன்னவனு நீயே மண்ணிலடி
யார்க்கிரணம் வழங்குவது நீயே
சிந்தைதனி லிடறுதனைத் தீர்த்தருள்வை நீயே தேட்டமறிந்
தெனக்குதவி செய்பவனு நீயே
அந்தமிலி நீயெனக்கோ ரிழிவுவாராமல் ஆதியே
யானுன் னடைக்கலம தானேன்."

(Gnanappukalchi, 56)

God has no father, no mother, no partner, no offspring. He neither begets, nor is He begotten. He is the King of Kings. His mercy encompasses all things. He is the Protector. He is the Nourisher of humanity. He resolves all our inner problems,

He is All-perceiving and knows each man's needs and bestows on him His gifts commensurate with his needs. He is Eternal. Peer Muhammad Sahib begs of Allah for His protection against ruin. No doubt these are the basic principles of Islamic faith. But viewed from a different angle it may look as though Peer Muhammad Sahib has pieced together the thoughts of Saiva poets.

" தந்தைதா யில்லாதாய் நீயே யென்றுந்
தலையார் கயிலாய னீயே யென்றும்
எந்தாயெம் பிரானாய் நீயே யென்றும்
மேகம்பத தென்னீச னீயேயென்றும் "

(Appar Thevaram Thirumarai, 6)

" உற்றாரென் றொருவரையும் இல்லாதானே "

(Appar Thevaram, 257-3)

" ஆறுமறியா இடத்தாய் நீ "

(Appar Thevaram, 257-11)

" அறவன் பிறப்பிலி யாரும் இல்லாதான் "

(Thirumanthiram)

" மூப்பதும் இல்லை பிறப்பதும் இல்லை இறப்பதில்லை "

" பிறவாய் இறவாய் பேணாய் மூவாய் "

(Sundaramurthi Nayanar padal)

" ஆதிநீ அந்தம்நீ அநாத ரட்சகன்நீ
நாதிநீ அன்றி வேறு நாயகனும் உலகில் உளனோ "

(Appar Thevaram)

" விண்ணாளுந் தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
மண்ணாளு மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானை "

(Thiruvammanai)

" என்றும் ஒன்றாகி யொத்தாரும் மிக்கார்களும் தன் தனக்கு
இன்றி நின்றானை எல்லா உலகும் உடையான் தன்னை "

" பொங்கும் மூவுலகும் படைத்தளித்து அழிக்கும்
பொருந்து மூவுருவன் எம் அருவன் "

(Thiruvoimozhi)

Great men often think alike, especialy within a common culture and within a common framework of thought.

In another stanza Peer Muhammad Sahib says Allah permeates all the elements of the universe :

" கானுமெழு காடுமுயர் கானகமு நீயே
காசினியும் வானுலகும் கடல்மலையு நீயே "

(Gaanappukalchi, 70)

" கனத்தகத்துக் கடுஞ் சுடராய் நின்றாய் நீயே
கடல் வரை வானாகாயமானாய் நீயே "

(Theveram-sixth Thii umarai, 252-3)

The first distich of Thirukkural declares,

"All letters begin with A;
this world has the Supreme Being as its first."

" அகர முதல எழுத் தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு."

(Thirukkural, 1)

Peer Muhammad Sahib sings in the same strain:

" அகர முதனின்ற ஹறுபதனை விண்ட
நிலையடியேன் ஒந்துன்
னுளவிருந்தே னென்னிறைவனே யேழை
யெனக் கிரங்கு நின் சரணமே."

(Gnanapukalchi, 258)

We also find an echo of Alwars' Bhakti songs in Peer Muhammad's songs:

" ஊரிலேன் காணியில்லை உறவுமற் றொருவரில்லை
பாரிலே நின்பாத மூலம் பற்றினேன் பரமமூர்த்தி "

(Thondar Adippodi Alwar)

" உற்றாரும் இல்லை உறவாரும் இல்லை இங்குன்னை யன்றி
மற்றாரும் என்னை வளர்ப்பதுண்டோ மறைதன்னை மிகக்
கற்றாலும் பாவம் கசந்தாலும் கேடு உன்னைக் காண்பதற்கு
வித்தார வாழ்வு தருவாய் எமக்கென்று மேலவனே."

(Gnanappukalchi, 178)

Saint Manickavasakar describes God as much more affectionate to one than one's own mother. Peer Muhammad Sahib also addresses Allah in the same fashion:

" பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிவுடையவன் "

(Manickavasakar Padal)

" நாயனே நானுனை நல்கி இரக்கின்றேன்
பேயன்நான் செய்யும் பிழை பொறுத்தருள்கவே
காய நெஞ்சுருகிக் கண் கலங்கிப் புகழுவேன்
தாயிலும் அன்பனே நீதான் இரங்குகவே "

(Gnanappukalchi, 252)

Kunankudi Masthan sings:

"ஈன்றெடுத்த மாதா வெனையாட்கொண்டாள்வ தென
ஆண்டணைப்ப தென்றே வருவாய் நிராமயமே."

(Niramayakkanni, 43)

These verses remind us of the Prophet's saying "God is more tender to His servants than a mother to her suckling child."

The Saiva concepts and symbols like Sakthi, Paraparam, Koil and Venneeru find expression in Peer Muhammad's works. The use of these words shows the influence that Bhakti cult had on Peer Muhammad Sahib.

"சத்தியாய்ச் சிவனாய் இந்தத் தாரணி தன்னிலாக்கிப்
பத்தியாய் எனை வளர்த்த பரமனே உனை யான்பாட
இத்திசை அனைத்தும் போற்றும் இறைவனே துணை
[செய்வாயே."

(Gnanappukalchi, 4)

"வெண்ணீரற்ற கோயிலும் விளக்கமற்ற செல்வமும்
கண்ணீரற்ற கிருபையுஞ் சேர் கணவனற்ற மங்கையும்..."

(Gnanamanimalai, 209)

"உகந்து ஏனக்குள் ஈரொன்றான உட்கலந்த சோதியைப்
பகர்ந்திடிற் பராபரத்தில் உற்ற மான மந்திரம்"

(Gnanamanimalai, 224)

I have already pointed out that Sufis resort to 'symbolism' to express their ideas. The possibility that Peer Muhammad Sahib and Kunankudi Masthan have used either symbolically or allegorically these expressions which apparently denote Hindu concepts, cannot be ruled out. This view gets reinforced when we bear in mind that Masthan Sahib is an 'Alim' (a learned person in Islamic religious lore) and that normally he could not have sung anything opposed to the tenets of Islam. However he could not totally insulate himself from the Hindu milieu. It is for Muslim searching minds to embark on a research to unravel the mystery. 'Manonmani' denotes Parvathi. But Masthan Sahib does not use the expression in that sense in his Manonmanikkanni He means God who is like a gem to the mind of the devotees.

'Gnanarathina Kuravanji' of Peer Muhammad Sahib is a kind of dramatic poem. The dialogue is between Sinkan and

Sinki. The fact that this work is included as one among the collection of the devotional songs of the eighteen Siddhars entitled 'Periya Gnanakkovai' shows the high esteem in which the work is held in the field of Tamil literature.

Poets have paid memorable tributes to the power of Peer Muhammad's words, their wide and deep import, symphony, grandeour, richness and spiritual values. Kavikko Professor S. Abdur Rahman says:

> "வானம் வரும்ஒரு வார்த்தையில், சொர்க்க வனிதையரின்
> கானம் வரும்நற் கவிதையின் சந்தத்தில்; கற்றவர்க்கு
> மானம் வரும்தமிழ் மாமொழி யில்,திரு மக்கநகர்
> ஞானம் வரும்புக்ழ்ப் பீரப்பா வாக்கு நயத்தினிலே." 29

The works of Kunankudi Masthan and Peer Muhammad Sahib offer a fertile field for theologians and scholars to explore and bring out the lofty concepts and thoughts that lie buried in them.

There can be no two opinions that Tamil Muslims' love of Tamil is unquestionable and they continue to espouse the cause of Tamil and evince interest in its development. The forceful plea of the late Qaide Millat in Parliament when the Constitution was on the anvil, that Tamil is so well developed that it is eminently fit to be assigned the status of national language, is proof positive of the attitude of Tamil Muslims to Tamil. What is more, Tamil Muslims follow a policy of non-interference in religious matters. No less a person than Dr. Velu Pillai in his book "Tamil Ilakkiathil Kalamum Karuthum" has said:

> "There is no evidence to show that Muslims ever wrote any books criticising the Hindu religion or the ancient Tamil social structure. It is also seen that no controversies ever raged between Muslims and Hindus.
>
> The Catholic fathers and Christian priests having proselytisation as their aim, carried on propaganda criticising the Hindu religion."[30]

Let me conclude with the hope that it is left to the present-day and future Muslims to build on the foundation so securely laid and that the warp and woof of the synthetic fabric of Tamil-Muslim cultures will get further strength and stand four square to all the winds that may blow.

NOTES

1. "The Main Springs of Civilization" p. 7.

2. F.G. Pearce, "Yesterday, Today, Tomorrow" p. 32.

3. M.M. Pickthall, "The Cultural side of Islam" p. 1.

4. Ibid p. 15.

5. The Theosophical Islamic Association, Adyar, Madras. "Theosophy and Islam" p 3.

6. K. D. Bhargava, "A Survey of Islamic Culture and Institutions" p. 221.

7. Aziz Ahmed, "Studies in Islamic Culture in the Indian Environment" p. 84.

8. Ibid p. 128–129.

9. Ibid p. 142.

10. Murray Titus, "Indian Islam" 1930. p. 176.

11. Aziz Ahmed, "Studies in Islamic Culture in the Indian Environment" pp. 73-74.

12. Ibid p. 89.

13. "Rajendra Prasad" pp. 35 & 86.

14. Aziz Ahmed, "Studies in Islamic Culture in the Indian Environment" pp. 88–89.

15. K. D. Bhargava, "A Survey of Islamic Culture and Institutions" p. 1.

16. Souvenir of The World Tamil Conference—Madras 1968, English. p. 15.

17. "Founders of Vijayanagara" p. 8.

18. S. Krishnaswamy Aiyangar, "The History and Commerce of the Indian Ocean"

19. "Islam Our Choice" p. 7.

20. Mailai Cheeni Venkataswamy, "Tamil Literature in 19th Century" p. 158.

21. "Tamil Encyclopaedia" Volume IV. p. 643.

22. "Sirappuranam Nattupadalam"—Stanza. 9

23. "Kamba Ramayana—Arttu Padalam"—Stanza 6.

24. "Sirappuranam—Vkuthu Padalam" Stanza 113. "Compare this stanza with "Tirukkural" 71: 6 and Civaka Chintamani"—Namakalilampakam. p. 163.

25. "Seera Aivu Thirattu" p. 174.

26. Prof. H. E. Hakim, "Islam and Sufism" p. 51.

27. Itarat Hussain, "The Mystical Elements in the Metaphysica poets of the 17th Century" p. 24.

28. Prof. H. E. Hakim, "Islam and Sufism" p. 48.

29. "Meignani Peer Muhammad Appa Ilakkia Aivuk Kovai" p. xxvii.

30. Dr. Velu Pillai, "Tamil Ilakkiathil Kalamum Karuthum" p. 145.

31. Other books of reference:

(i) "Muslim Contribution to Tamil Literature"
by Dr. M. M. Uwise.

(ii) "Gnanachelvar Kunankudiar"
by Dr. M. M. Uwise; and

(iii) "Thamizhar Nagareekamum Panpadum"
by Dr. M. Rajamanickanar,

ABOUT THE AUTHOR

Born in 1919 in a village on the banks of the river Tambaraparani in Tirunelveli district, he graduated from a local college with pure mathematics as his subject. However his interest lay in literature. He joined the Revenue Department in 1940 and worked his way up in the official hierarchy. In recognition of his merit he was nominated to the Indian Administrative Service. He held responsible offices like the Director of Khadi, Secretary, Board of Revenue, District Collector and Joint Secretary to the State Government before he was appointed Member of the Tamil Nadu Public Service Commission in March 1975. In 1974 the State Government gave him a signal assignment as " One-Man Commission, Wakfs " to go into the working of the Wakf Act and the Wakfs in the State and make suggestions for streamlining the Wakf Administration and amending the Central Wakf Act. He takes a lively interest in social work. He is connected with a number of social, cultural and other welfare institutions: President, the Tamil Nadu Muslim Graduates' Association, President, Managing Committee, the Jamalia High School, Perambur, President, the Islamic Welfare Association, Amjikarai, President, Anna Nagar Mosque Committee, and Member, the Madarasa Jamalia (Arabic College) Wakf, Perambur. He has written quite a few articles on religious, cultural and literary topics. Occasionally he writes small poems both in English and Tamil.

இஸ்லாமும் இந்திய சமயங்களும்

ஜஸ்டிஸ் எம். எம். இஸ்மாயீல்

[ஒவ்வொரு சமயத்தின் கருத்துக்களும், கோட்பாடுகளும் தத்துவங்களும் அதற்கு முன்னிருந்த சமயங்களின் கருத்துக்களாலும், கோட்பாடுகளாலும், தத்துவங்களாலும் பாதிக்கப்பட்டேயிருக்கின்றன. இதுபோலவே, ஒரு நாட்டில் தோன்றிய சமயம், வேறொரு நாட்டில் தோன்றி, அங்கே வந்த சமயத்தால் பாதிக்கப்படுகிறது. இது எல்லா நாடுகளுக்கும் எல்லா சமயங்களுக்கும் பொருந்தும். இரு வேறு சமயங்கள் நெருக்கமாக ஒன்றுக்கொன்று நேராக எதிர்ப்படும்போது இரண்டு விதமான விளைவுகள் உண்டாகக்கூடும். முதலாவது, ஒன்று மற்றதை ஒழித்துவிட்டு, தான் மாத்திரம் நிலைபெற்றுவிடுவது. இரண்டாவது ஒன்றிலுள்ள சில அம்சங்களை மற்றொன்று கிரகித்துக்கொண்டு, அவற்றைத் தன்னுடையதாக ஆக்கிக்கொண்டு, தான் ஒழிந்தோ, அழிந்தோ போகாமல், நிலையாக இருந்துகொண்டே இருப்பது. சமயத்தைப் பற்றிச் சொன்ன இக்கருத்து, கலாச்சாரத்துக்கும் பொருந்தும். இந்தியாவினுடைய சமயங்களுக்கும் கலாச்சாரத்துக்கும் இப்பொது நியதி சிறப்பாகப் பொருந்தும். ஹிந்து மதமும், ஹிந்து கலாச்சாரமும், அவற்றினுடைய சரித்திரத்தில் இந்நாட்டிலே தோன்றியவையோ, வெளியிலிருந்து வந்தவையோவான பல மதங்களையும், கலாச்சாரங்களையும் எதிர்ப்பட்டிருக்கின்றன, மோதவும் செய்திருக்கின்றன. அத்தகைய எதிர்ப்பாட்டின் காரணமாகவும், மோதலின் காரணமாகவும், அவை ஒழிந்துபோய் விடவோ, அழிந்துபடவோ இல்லை. அதற்கு மாருக, தம்மை வெற்றிகொள்ளக்கூடியவை என்று கருதத்தக்க அம்சங்கள் என்னென்ன புதிதாக உள்ள சமயத்திலோ, கலாச்சாரத்திலோ, உண்டோ, அவற்றைத் தமதாக்கிக்கொண்டு, தாம் வளர்ந்துகொடுத்து, தம்மையே மாற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இதைத்தான், ஆங்கிலத்தில் absorption அல்லது assimilation என்று சொல்வார்கள். இதுதான் இந்தியாவின் genius அல்லது தனித்தன்மை. இத்தகைய தன்மையைக் குறைபாடு என்று சொல்லமுடியாது. அதற்கு நேர் மாருக வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் மிக அத்தியாவசியத் தேவை

என்றே சொல்லக்கூடும். ஏனெனில் மாற்றமில்லாத விடத்து, வளர்ச்சியில்லை, தேக்கமே இருக்கும். வளர்ச்சி இல்லாத விடத்து வாழ்வு இல்லை.

இங்கு, இந்தியாவுக்கு வந்த இஸ்லாம், இந்நாட்டு சமயதத்து வங்களில், குறிப்பாகத் தென்னாட்டில் என்னென்ன மாற்றங் களுக்குக் காரணமாக இருந்தது; அது போலவே இங்கு வாழ்ந்த முஸலிம்களுடைய கருததிலோ, கோட்பாடுகளிலோ மாற்றங்கள் ஏதும் ஏற்பட்டனவா எனபது விவாதிக்கப்படுகிறது. இது அறிஞர் ஆராய்ச்சியாளர், தத்துவமேதை பலருடைய எழுததுககளின் ஆதாரத்தில் செய்யப்படுகிறது. இதில் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேற்றுமைக்கு இடமிருக்கிறது. ஏனெனில, ஒரு குறிபபிட்ட விஷயத்தைப் பற்றிய ஒருவருடைய முடிவு அவர் அதை அணுகும் முறையைப் பொருத்ததாகவே இருககும். மேலும் சில சரிததிர நிகழ்சசிகளிலிருந்தும், சில சரிததிர உண்மைகளிலிருந்தும, நாம் சில முடிவுகளுக்கு வருகிறேம். ஆஙகிலததில் சொல்லப்போனல், We draw certain inferences or some conclusions from established historical facts. இதிலும்கூட கருத்து வேற்றுமைககு இடமிருககக்கூடும். ஆகையால, இதில் கூறப்படும கருததுக் களுககு மாருன கருத்துககளைக்கொண்ட வாசகர்களை, இந்தபொது உணமைகளை மனத்திற் கொள்ளுமாறு கேட்டுககொள்கிறேன.]

தமிழ் இலககியம், குறிப்பாக தமிழில் உள்ள சமய, தத்துவ இலக்கியஙகள் எந்த அளவுக்கு இஸ்லாமியத் தத்துவக் கருததினுல் பாதிககபபட்டது; அதுபோலவே முஸ்லிம்களால ஆக்கபபட்ட தமிழ் சமய, பகதி நூலகள் எநத அளவுககு தமிழ் நாட்டில இஸ்லாததுக்கு முனனா இருந்த சமய, பகதி கருததுககளால் பாதிக்கப்பட்டன என் பதைக காணபதற்குமுன் இரணடு முககியமான உண்மைகளை விளஙகிககொள்ளவேணடும. ஒன்று இஸ்லாததின அடிபபடைக் கொளகை என்ன; அதிலிருந்து என்னென்ன தத்துவக் கருத்துககள் தோனறின என்பது மற்ருென்று இஸ்லாம் இநதிய நாட்டை, குறிப்பாக தென்னிந்தியாவை, வநது அடைந்தபோது இங்கே நிலவி யிருந்த தததுவக் கருததுக்கள், சமயக்கருத்துக்கள் யாவை என்பது.

முதலாவதாகச் சொன்னதை இப்பொழுது காணபோம். இஸ்லாத்தினுடைய அடிப்படைக் கொள்கைகள் மிக எளிமை யானவை. "இந்திய கலாச்சாரத்தில் இஸ்லாத்தின் செல்வாககு" என்று டாக்டர் தாரா சந்த் அவர்கள் எழுதிய நூலில் அடியிற் கண்டவாறு குறிப்பிடுகிருர்.

“ அவர் (முஹம்மது) போதித்த சமயம் மிக எளிமையானது. அதன்படி சடங்குகளும் கோட்பாடுகளும் மிகக் குறைவானவை. ஏனெனில் குர்ஆன்படி இறைவன் மனிதனுடைய சுமையை எளி தாக்கவும் இலகுவாக்கவும் விரும்பினுன். அவருடைய (முஹம் மதுடைய) அடிப்படைக் கோட்பாடு ஏகத்துவமாகும்; அவருடைய மிக முக்கியமான சடங்கு தொழுகையாகும். நோன்பு, ஜகாத் எனப்படும் ஏழை வரி, ஹஜ்யாத்திரை, இறைவனுடைய தூதராக முஹம்மதுவின் மேல் நம்பிக்கை வைத்தல் ஆகியவை அந்த சமயத்தினுடைய முக்கியமான தூண்களாகும். சமூகத்துறையில் அதனுடைய கவர்ச்சிமிக்க தன்மை முஸ்லிம்களுடைய சமத்து வத்தையும், சகோதரத்துவத்தையும் வற்புறுத்துவதாகும்; அதன் காரணமாக புரோகிதவர்க்கம் ஒன்று இல்லாமல் போனதாகும். ஏகத்துவக்கோட்பாடு விக்ரக ஆராதனையையும் சில்லரைக் கடவுளர் களின் வணக்கத்தையும் முழுமையாகத்தூக்கி எறிந்துவிட்டது. ஒரு முஸ்லிமுடைய சமய உணர்வானது என்றும் அருகிலும் எல்லா வற்றையும் தன்னிடத்தே அடக்கிக்கொண்டும் இருக்கும் வல்லமை பொருந்திய இறைவனையும் அவனுடைய கட்டளைக்கு மாறு செய்வ தனுல் உண்டாகும் பயங்கர விளைவுகளையும் அவனுக்குப் பூரணமாக தலை சாய்ப்பதையும் அவனுடைய இரக்கத்தின் மேலும், அருளின் மேலும் முழுமையாகச் சார்ந்திருப்பதையும் அதாவது மொத்தத்தில் அமைதியையும் இறைவனிடத்தே தன்னை முழுமையாக ஒப்புவித்து விடுவதையும் உணர்ந்து கொள்வதாகும்”. (பக்கம் 51)

டாக்டர் தாராசந்த் அவர்கள் இஸ்லாத்தின் அடிப்படையை இப்படி எடுத்துக்காட்டுவதில் இருகூறுகள் இருப்பதைக்காண் கிறோம். ஒன்று, முஸ்லிம்கள் தம்முடைய அன்ருட வாழ்க்கையில் அது தனிவாழ்க்கையாக இருந்தாலும் சரி, சமுதாய வாழ்க்கையாக இருந்தாலும் சரி, என்ன செய்யவேண்டும், எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது. மற்ருென்று, இந்த ஒழுக்கத்துக்கு அடிப்படை யாக ஏகத்துவம் என்ற இறை நம்பிக்கையும், அந்த இறை நம்பிக்கையிலிருந்து பிறந்த இறை உணர்வும், இறை கோட் பாடுகளும் ஆகும்.

முஹம்மது நபி அவர்கள் அரேபியாவில் தோன்றியது ஆருவது நூற்ருண்டின் இறுதியில். கி. பி. 636-வது ஆண்டி லேயே இந்திய கடல் எல்லையில் முஸ்லிம் கப்பல்கள் வந்துசேர ஆரம்பித்துவிட்டன. அதாவது முஹம்மது நபி அவர்களுடைய காலத்துக்குப்பின் இரண்டாவது கலீபாவாகிய உமறு அவர்

களுடைய காலத்திலேயே இது தொடங்கிவிட்டது. அவர்கள் காலத்திலேயே இந்தியாவுக்கு வரக்கூடிய தரைமார்க்கத்தைக் கண்டுபிடிப்பது பற்றிய ஆராய்ச்சி தொடங்கி கி. பி. எட்டாவது நூற்ருண்டின் துவக்கத்தில் முஹம்மது பின் காஸிமால் சிந்து கைப் பற்றப்படும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இதற்கிடையே முஸ்லிம்கள் கடல் மார்க்கமாக இந்தியாவுடன் வணிகத்தொடர்புகொண்டு இந்திய நாட்டில் தென் இந்திய கடற்கரையிலும் இலங்கையிலும் குடியேற ஆரம்பித்து விட்டார்கள். "துஹ்பத்துல் முஜாஹிதீன்" என்ற நூலின் முகவுரையில் ரௌலண்ட்சன் (ROWLANDSON) அரபு நாட்டு முஸ்லிம்கள் மலபார் கடற்கரை பிரதேசங்களில் ஏழாவது நூற்ருண்டின் இறுதியில் வந்து முதன் முதலாக குடியேறினர்கள் என்று கூறுகிருர்.

Madras District Manuals வரிசையில் தெற்கு கனரா ஜில்லா வைப்பற்றிய நூலில் ஸ்டர்ரக் (Sturrock) என்பவர் அடியிற் கண்டவாறு கூறுகிருர். "ஏழாவது நூற்ருண்டிலிருந்து பாரசீக, அரபு வணிகர்கள் பெருத்த அளவில் இந்தியாவின் மேற்குக் கரையில் பல துறைமுகங்களில் வந்து குடியேறி அவ்வவ்விடத்திய பெண்களை மணந்துகொண்டார்கள் என்பதும் இந்த குடியேற்றங்கள் மலபாரில் குறிப்பாக பெரிய அளவினவையாகவும் முக்கியமானவை யாகவும் இருந்தன என்பதும் பிரசித்தமானது. வணிகர்களுக்கு எல்லாவிதமான வசதிகளையும் செய்துகொடுப்பது இந்த மலபாரின் துறைமுகங்களுடைய தொன்மையான பழக்கமாக இருந் திருக்கிறது."

தென்னிந்தியாவில் இப்படி வந்து இறங்கிய முஸ்லிம்களில், மேற்குக் கரையாகிய கொங்கணத்தில் வந்து குடியேறியவர்கள் 'நவாயத்'கள் என்றும் கன்னியாகுமரிக்கு கீழ்ப்புறமாக உள்ள கடற்கரையில் வந்து குடியேறியவர்கள் "லெப்பைகள்" என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

இப்படி தென்னிந்தியாவில் வந்து குடியேறிய முஸ்லிம்கள் தங்களுடைய மார்க்கப்படி வாழ்ந்ததோடு அல்லாமல் தங்கள் மார்க் கத்தை பிறருக்குப் போதிக்கவும் செய்தார்கள். இந்த போதனை அவர்கள் தங்கியிருந்த இடங்களுக்கு அருகில் உள்ள மக்களை பெருமளவில் கவர்ந்தது. சேரமான் பெருமாள் என்னும் அரசன் முஸ்லிம் ஆனது இதை வற்புறுத்துவதோடு தென்னுட்டில் இஸ்லாம் பரவுவதற்கு மேலும் காரணமாகவும், உதவியாகவும் அமைந்தது.

முஸ்லிம்களுடைய ஏக தெய்வக்கொள்கை, சமத்துவம், சகோதரத் துவம், இறைவன் முன்னிலையில் எல்லோரும் சமம், இறைவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையே ஒரு பூசாரியோ, புரோகிதனோ தேவையில்லை, தன்னுடைய தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்து வைக்குமாறு இறைவ னிடம் மனிதன் நேரிடையாகவே பிரார்த்தித்துக் கொள்ளலாம் என்பன போன்ற இஸ்லாமிய சமுதாய வாழ்க்கை அமைப்பும், தத்துவக் கருத்துக்களும் தென்னாட்டு மக்களை பெரிதும் கவர்ந்தன.

இத்தகைய இஸ்லாமியக் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய சூழ்நிலை தென்னாட்டில் எப்படி ஏற்பட்டது என்பதை கவனிக்கவேண்டும். வட நாட்டில் பிரபலமாகப் பரவி இருந்தது வைதிக மதமே. அந்த மதத்துக்கு வர்ணபேதம் அடிப்படையாக இருந்தது. இவ்வுலகில் செல்வத்தையும், செல்வாக்கையும் பெறு வதற்கு வேள்விகளும், யாகங்களும் செய்யவேண்டுமென்பதுவும் அத்தகைய வேள்விகளுக்கும், யாகங்களுக்கும் உயிர்ப்பலி இன்றி யமையாதது என்பதுவும் அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்காக வேதங் களைப் படிப்பதற்கு உரிமையும் தகுதியும் பெற்றவர்கள் பிராமணர்களே என்பதுவும் அந்த மதத்தின் அடிப்படை. இந்த அடிப்படையின் காரணமாகத் தோன்றிய வர்ண பேதமும் பிறப்பின் காரணமாகத் தோன்றிய உயர்வும் தாழ்வும், பெரும்பாலான மக்களுக்கு வேதங்களைப் படிக்கும், கேட்கும் உரிமை மறுக்கப்பட் டிருந்ததும் பரவலான அதிருப்தியை உண்டாக்கி இருந்தன. இக்குறைகளைக் களைவதற்காகத் தோன்றிய சமண மதமோ உடலை வருத்திச் செய்யும் கடுமையான தவத்தை வற்புறுத்தியது. இவ் விரண்டினுடைய குறைகளையும் நீக்குவதற்காகத் தோன்றிய பௌத்தமோ மக்களுடைய உள்ளத்தையும் உணர்ச்சியையும் ஆகர் ஷிக்கக்கூடிய கடவுள் கொள்கை ஒன்றை வற்புறுத்தாததன் காரணமாக வைதிகமதத்தின் செல்வாக்கையும் சமண மதத்தின் பிடிப்பையும் முழுமையாக நீக்கமுடியாமல் எங்கும் அதிருப்தி நிலவுவதற்கே உதவிற்று. இந்த நிலையில் வடநாட்டில் புதிய சமயக்கோட்பாடுகள் தோற்றுவதற்குச் சாதகமான சூழ்நிலையோ, உற்சாகமோ இல்லை.

இந்தக் கட்டத்தில் தான் தென்னிந்தியாவில் இஸ்லாம் இடம் பெறத்தொடங்கியது. இஸ்லாமியக் கொள்கைகள் தென்னிந்திய மக்களை பெருத்த அளவுக்குக் கவர்ந்தன. இந்த நிலை ஏற்பட்ட வுடன் இஸ்லாமியக் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டு பெரும்

பாலான மக்கள் முஸ்லிம்களாகாமல் தடுப்பதற்கு என்ன செய்வது என்ற சிந்தனே இந்நாட்டின் பல சமயத் தலேவர்களிடையே உண்டாயிற்று.

தொடக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டியதுபோல, இந்திய நாட்டின் தோற்றத்திலிருந்து இந்நாட்டின் சமய சரித்திரத்துக்கு ஒரு தனித் தன்மை இருந்து கொண்டே இருந்திருக்கிறது. இந்நாட்டின் சமயக் கருத்துக்களிலும், சமயச் சடங்குகளிலும் இருக்கும் குறைகளே நீக்குவதற்கான முறையில் போட்டியாக இன்னெரு சமயமோ கலாச்சாரமோ தோன்றினுல் அதில் உள்ள நல்லதைத் தன்னுடைய தாக ஆக்கிக்கொள்வதே இந்தத் தனித் தன்மை. இந்தத் தனித் தன்மையின் காரணமாக இந்த நாட்டின் பழம்பெரும் சமயப் பிரிவு களோ, கலாசாரமோ முழுமையாக அழிந்துபடாமல் தங்களே மாற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டே வந்திருக்கின்றன.

இந்தத் தனித் தன்மை இப்போதும் செயல்படத் தொடங்கிற்று. அதாவது, இந்நாட்டின் பழம் பெரும் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்தச் சமயத்தின் வர்க்கத்திலிருந்து முழுமையாக ஒதுங்கி விடாமல் இஸ்லாத்தின் கவர்ச்சிகரமான அடிப்படைக் கொள் கைகளே ஆதாரமாகக்கொண்ட புதிய சமயப் பிரிவுகளேயும், கொள் கைகளேயும் பிறப்பிக்கத் தொடங்கினுர்கள்.

இப்படி தோன்றியவற்றில் பிரதானமாகச் சொல்லக்கூடியவை ஆதி சங்கரருடைய அத்வைதம், பசவேசருடைய வீரசைவம், சித்தர்களுடைய கோட்பாடு ஆகியவை. முன்னர் கூறப்பட்ட நூலில் டாக்டர் தாரா சந்த் அவர்கள் கூறுகிருர்:

Fawcett,[1] however, in his Notes on *Some of the People of Malabar* suggested that Islam was probably the needed factor. He wrote, "something may be said of the legendary story surrounding the great Sankaracharya, the apostle of the Nambutris. He was born at Kaladi near the Eluvayi river when the country was in peril. Her king had been converted to Islam, and that religion was gaining ground. Brahmanism must be revived, so Siva was re-incarnated in the child of a widow." The circumstance of his practical

1. Fawcett: Anthropology, Bulletin, Vol. III, No. 1, Edited by Thurson.

excommunication with all his family by the Brahmans, and his seeking a Nayar's aid in performing the rites of the dead on the demise of his mother, point to the same conclusion. And Barth[2] in the *Religions of India* argued in a similar strain. He says, "The Arabs of the Khalafat had arrived on these shores in the character of travellers and had established commercial relations and intercourse with these parts long before the Afghans, Turks, or Mongols, their co-religionists, came as conquerors. Now, it is precisely in these parts that from the ninth to the twelfth century, those great religious movements took their rise which are connected with the names of Sankara, Ramanuja, Anandatirtha and Basava, out of which the majority of the historical sects came and to which Hindustan presents nothing analogous till a much later period."

It is necessary to repeat that most of the elements in the southern schools of devotion and philosophy taken singly, were derived from ancient systems; but the elements in their totality and in their peculiar emphasis betray a singular approximation to Muslim faith and therefore make the argument for Islamic influence probable. It is true that among the schools discussed so far the evidence is all circumstantial and the argument for borrowing cannot be substantiated by direct proof, philological or otherwise; but it must be remembered that the Hindus were a proud race as Alberuni remarked. They were great artists in the assimilation of foreign ideas and they did not allow their prestige to be lowered by crude imitations which could be easily detected. The history of the whole of Indian culture in the ancient period is a testimony to the correctness of these statements.

Influence of Islam on Indian Culture
by Dr. TARA CHAND—pp. 107-108.

---

2. Barth: Religions of India.

'Fawcett' 'மலபாரைச் சேர்ந்த மக்கள் சிலர்' என்பதுபற்றிய தம்முடைய குறிப்புகளில், 'அனேகமாக இஸ்லாம்தான் மிகவும் தேவைப்பட்டதாக இருந்தது. நம்பூதிரிகளுடைய சமயத் தலைவராகிய ஆதி சங்கராச்சாரியாரைப்பற்றிய கர்ண பரம்பரையான கதையை உண்மை என்று நம்புவதற்கு இடமிருக்கிறது. அவர் காலடியில் ஏழுவாய் நதிக்கு அருகில் பிறந்தார். நாடு அபாயத்தில் இருந்த நேரம். அந்த நாட்டின் அரசனே முஸ்லிமாகிவிட்டான். இஸ்லாமோ பரவிக்கொண்டிருந்தது. பிராமணீயம் மறுவாழ்வு பெறவேண்டும். ஆகவே சிவன் ஒரு 'விதவையின் குழந்தையாகப் பிறப்பெடுத்தார்!' என்று எழுதினர். அவர் குடும்பத்தோடு பிராமணர்களால் ஜாதிப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டதும், மரணமடைந்துவிட்ட தம்முடைய அன்னைக்கு ஈமக்கடன்கள் செய்வதற்கு ஒரு நாயருடைய உதவியை அவர் நாடவேண்டி இருந்ததும் இந்த முடிவையே வலிவுறுத்துவனவாகும். 'இந்தியாவின் சமயங்கள்' என்ற தம்முடைய நூலில் Barth என்பாரும் இவ்வாருகவே வாதிக்கிருர். அவர் சொல்கிருர், 'ஆப்கானியர்கள் துருக்கியர்கள், மங்கோலியர்கள் அவர்களுடைய மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாம் இந்த நாட்டைக் கைப்பற்றுபவர்களாக வருவதற்கு வெகுகாலத்துக்கு முன்னுலேயே, கலீபாக்களுடைய காலத்து அரபியர்கள் இந்தக் கடற்கரைப் பிரதேசங்களில் வணிகர்களாக வந்து இந்த நாட்டு மக்களோடு வியாபாரத்தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டு விட்டார்கள். 9-வது நூற்றுண்டிலிருந்து 12-வது நூற்றுண்டு வரையில் இந்த பிரதேசத்தில்தான், சங்கரர், ராமானுஜர், ஆனந்ததீர்த்தர் (மத்வர்), பசவர் ஆகியவர்களுடைய பெயர்களோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சமய இயக்கங்கள் தோன்றின; அவற்றிலிருந்து தான் சரித்திரபூர்வமாக இந்தியாவில் காணப்படும் சமயப்பிரிவுகள் பிறந்தன; வெகுகாலத்துக்குப் பின்னுல் வரையில் இதற்கு சமமாக ஹிந்துஸ்தானத்தில் வேறு எதும் காணப்படவில்லை.'

இங்கே ஒன்றை வற்புறுத்திக் கூறுவது அவசியமாகிறது. அதாவது தென்னிந்தியாவில் தோன்றிய தத்துவ, பக்தி இயக்கங்கள் ஆகியவற்றில் காணப்படும் தன்மை ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துப்பார்த்தால் ஆதிகாலத்திய சமய கோட்பாடுகளிலிருந்து பிறந்தவைதாம் அவை என்று சொல்லமுடியும். ஆனுல் அந்த தன்மைகள் அனைத்தையும் மொத்தமாகப் பார்க்கும் போதும், அவைகளுடைய குறிப்பிட்ட அழுத்தத்தை நோக்கும் போதும் யாரும் காணத்தவருத அளவுக்கு அவை இஸ்லாமியக்

கோட்பாடுகளை ஒத்திருக்கின்றன. ஆகையினால் இஸ்லாத்தின் செல்வாக்கினாலேயே அவை அப்படி தோன்றின என்ற வாதத்தை ஒத்துக்கொள்ளக்கூடியதாக ஆக்குகின்றன. முன்னர் விவரிக்கப் பட்ட சமய இயக்கங்கள் அனைவற்றிலும் இந்த முடிவுக்கான சாட்சியம் நேரடியாக கடன் வாங்கியதாக சொல்லமுடியாமலும், சூழ்நிலையையும், சந்தர்ப்பத்தையும்கொண்டு முடிவு செய்யக்கூடி தாகவுமே இருக்கிறது; என்றாலும் அல்பீரூனி எழுதியதுபோல, ஹிந்துக்கள் மட்டுமீறிய தன்மதிப்புடைய வர்க்கமாவார்கள். அவர்கள் பிற கருத்துக்களை தங்களுடையதாக ஆக்கிக்கொள்வதில் தலை சிறந்த கலைஞர்களாக இருந்தார்கள். வெகுசுலபமாகக் கண்டு பிடித்து விடக்கூடிய, கலைநயமற்ற, 'காப்பி'யடித்தலின் மூலம் தங்களுடைய கௌரவம் குறைந்து போவதற்கு அவர்கள் இடம் கொடுக்கவில்லை. இந்தியாவினுடைய கலாச்சாரத்தின் பழங்கால சரித்திரம் முழுவதும் இக்கூற்றுக்களின் உண்மைக்கு சான்று பகர்வதாகவே இருக்கிறது.'' (ப. 107,108)

இங்கு பசவருடைய போதனைகளும் வீர சைவர்களுடைய கோட்பாடுகளும் இஸ்லாமியவற்றோடு மிக நெருங்கி இருப்பது ஆச்சரியத்தையே விளைவிப்பதாகும். பசவருடைய போதனைகள் ஆதியில் அன்று நிலவியிருந்த ஹிந்து கோட்பாடுகள், சடங்குகள், சமூக வழக்காறுகள் ஆகிய அனைவற்றையும் ஒருங்கே மறுப்பதாக அமைந்திருந்தது. வீர சைவர்கள் பரசிவம் என்ற பெயரில் ஒரே கடவுளை வணங்குபவர்களாக ஆனார்கள். அந்த ஒரே கடவுள் உருவற்றவன், தனித்தவன், யாரையும் சார்ந்தவனல்லன், ஆனந்த வடிவானவன், எந்த மாற்றமும் இல்லாதவன், யாவற்றுக்கும் மேலானவன். அவன் தனிமனிதனுடைய ஆன்மாவுக்கு வழி காட்டு வதற்காக அல்லமா பிரபு என்ற பெயருடன் உலக ஆசானாக வெளிப்படுகிறான். அவர்களுடைய கொள்கையின்படி ஆன்மா வுடைய பிரயாணத்தில் மூன்று கட்டங்கள் இருக்கின்றன. முதற் கட்டத்தில் இறைவனிடத்தில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையும் விரதங்கள் அனுஷ்டிப்பதும் சில பக்தி செயல்களில் ஈடுபடுவது மாகும். இரண்டாவது கட்டத்தில் இறைவனைப் பரிபூரணமாகச் சார்ந்து, அகந்தையை ஒழித்து அவனிடம் தன்னையே ஒப்புவித்து விடுவது. மூன்றாவது கட்டத்தில் இறைமையோடு கலந்து ஆனந்த மயமாய் ஆய்விடுவது.

The practices of the Jangamas are summed up in the *ashtavaranam* (the eight environments), they are—(1) *guru*

(preceptor), (2) *lingam* (phallus), (3) *jangama* (follower), (4) *vibhuti* (ashes), (5) *rudraksa* (rosary), (6) *padodaka* (water in which the preceptor's feet are washed), (7) *prasada* (sacramental food), (8) *panchaksara* (five-syllabled formula). [1]

(1) Bhandarkar: Vaisnavism and Saivism p. 136.

Influence of Islam on Indian Culture

by Dr. TARA CHAND—p. 118.

அஷ்டவர்ணம் என்ற பெயரிலே அவர்களுடைய சமய நடைமுறைகள் எட்டு அம்சங்களைக்கொண்டவை. முதலாவது குரு, இரண்டாவது லிங்கம், மூன்ருவது ஜங்கமன் அதாவது சிஷ்யன், நாலாவது விபூதி, ஐந்தாவது ருத்ராட்சம், ஆருவது பதோதகம் அதாவது குருவினுடைய பாதங்களை கழுவிய நீர், ஏழாவது பிரசாதம், எட்டாவது பஞ்சாட்சரம்.

இவை எல்லாவற்றையும் விட வீரசைவர்களுடைய நடைமுறைதான் இங்கு முக்கியமாக கவனிக்கத்தக்கவை; பெண்ணின் சம்மதமின்றி திருமணம் இல்லை. விவாகரத்து அனுமதிக்கப்பட்டது. விதவைகள் எந்த விதமான அபசகுனத்தினுடையவும் அறிகுறியாய் இல்லாமல் மரியாதையுடன் நடத்தப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு மறுமணம் செய்துகொள்ள உரிமையுண்டு. பிரேதங்கள் எரிக்கப் படாமல் அடக்கம்செய்யப்பட்டன. சிரார்த்தம் போன்ற சடங்குகள் இல்லை. மறுபிறப்பில் நம்பிக்கையின்மை.

Marriage is voluntary, the consent of the bride before marriage is nesessary and child marriage is considered wrong. Divorce is allowed. Widows are treated with respect, and they are permitted to marry again. The dead are not cremated but buried, the dying man is given a bath, no *sraddha* or death ritual is prescribed. The theory of Transmigration of souls or metempsychosis is not believed in.

—Influence of Islam on Indian Culture

by Dr. TARA CHAND—pp. 118-119.

இவற்றின் காரணமாகத்தான், "லிங்காயதம்" இந்தப் பிராந்தியங்களில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களின் செல்வாக்கினுல் தோன்றியது என்ற முடிவு மறுக்கமுடியாததாக ஆகிறது. அதனுடைய புரட்சிகரமான கோட்பாடுகளையும் பழக்கங்களையும் வேறு எந்த அடிப்படையிலும் விளக்கமுடியாமலிருக்கிறது. ஹிந்துக்களிடம் ஊறிப்போன புனர்ஜன்ம நம்பிக்கை, பிணத்தை எரித்தல், சாவின்போது தீட்டை ஒழிக்கச்செய்யும் சடங்குகள், ஜாதி, ஆண் பெண் என்ற அடிப்படையில் உண்டான ஏற்றத்தாழ்வு ஆகியவற்றை ஒழித்தல், விவாக சீர்திருத்தம், புனிதமான குருவின் தலைமையில் பணியாற்றும் வீர சிஷ்யர்களுடைய கூட்டம், அல்லமா என்ற பெயரில் கடவுளைக் குறிப்பிடுதல், ஆகிய அனைத்தும் எந்த மறுப்புக்கும் இடமின்றி இஸ்லாத்திலிருந்தே பிறந்தன என்பதை உணர்த்தும்" என்று டாக்டர் தாரா சந்த் கூறுகிருர். (பக்கம் 119—120)

It is difficult to resist the inference that *Lingayatism* was a result of the influence which these Muslims exerted in these parts of India. No other hypothesis appears sufficient to explain the revolutionary character of its doctrines and customs. The abandonment of such a deeprooted Hindu idea as that of metempsychosis and of such customs as cremation, and purifactory death ceremonial, the abolition of inequalities of caste and sex and the reform of marriage, the conceptions of the community of brave warriors led by their sanctified preceptor, and of God (*Allama*) whose very name is probably of Muslim origin,[1] point unmistakably to the source of inspiration, that is Islam.

1. Brown : Telugu and English Dictionary
Kittel : Kannada and English Dictionary

—Influence of Islam on Indian Culture

by Dr. TARA CHAND—pp. 119-120.

இங்கு நோக்கத்தக்க இன்னொரு கருத்தும் இருக்கிறது. பிறப்பின் அடிப்படையில் வர்ணபேதம், ஜாதிபேதம் கற்பிப்பதும், அதன் காரணமாக ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிப்பதையும் போல தனிமனிதனுடைய தன்மான உணர்ச்சியை புண்படுத்துவது வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது. எங்கு பிறந்தவனுயினும், எந்நிறத்தவனுயினும், எவ்வினத்தவனுயினும், எத்தரத்தவனுயினும், ஆணுயினும், பெண்ணுயினும் அவர்கள் இஸ்லாத்தைத்தழுவிய உடன் பரிபூரண சமத்துவத்தையும், சகோதரத்துவத்தையும் பெற்று விடுகிருர்கள் என்பது இஸ்லாத்தினுடைய சக்தி வாய்ந்த தாரகமந்திரமாக இருந்தது. இது முஸ்லிம்களிடை கொள்கையளவிலே நின்று விடாமல் அவர்

களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் தொழுகை போன்ற வழிபாட்டு முறைகளிலும் திருமணம் போன்ற சமுதாய நிகழ்ச்சிகளிலும் முழுமையாக இடம் பெற்றிருந்தது. ஆகவேதான் தனிமனிதனுடைய தன்மான உணர்ச்சிக்கு இது ஒரு பெரிய ஆகர்ஷண சக்தியாக இருந்தது. இந்நாட்டில் வாழ்ந்திருந்த பெரும்பான்மையான மக்களை இஸ்லாம் கவர்ந்ததற்கு இதுவே பிரதான காரணமாக ஆயிற்று.

இந்த சமத்துவ அடிப்படையே ஸ்ரீ ராமானுஜர் போன்றவர்களுடைய போதனைகளையும் ஓரளவு உருவாக்கியது. ஸ்ரீ ராமானுஜருடைய காலத்தில் முஸ்லிம்கள் சோழமண்டலக் கடற்கரை துறைமுகங்களில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். திருச்சியில் அடக்கமாகியிருக்கும் நத்ஹர் ஒலி போன்ற முஸ்லிம் மகான்கள் மக்களிடத்தே இஸ்லாத்தைப்போதித்து அவர்களைப் பெருத்த அளவில் இஸ்லாத்தின்பால் அழைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கூன் பாண்டியன் போன்ற ஹிந்து மன்னர்கள் மசூதிகள் கட்டுவதற்கு நிலம் வழங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் பின்னணியில் தான் ஸ்ரீ ராமானுஜருடைய போதனைகளைக்கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். ஸ்ரீ ராமானுஜருடைய கோட்பாடுகள், சிறந்த நன்மையான குணங்கள் நிறைந்த ஒரு கடவுளை குறித்ததுடன் நம்பிக்கையுடனும், ஈடுபாட்டுடனும் அக்கடவுளை வழிபடுவதை வற்புறுத்தின. அதுவரையிலும் வேத மந்திரங்களை யார் கற்றுக்கொள்ளக்கூடாது, யார் கேட்கக்கூடாது, கோவில்களுக்குள் யார் நுழையக்கூடாது என்று ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தார்களோ அவர்களை வேதத்திடமும், தெய்வத்திடமும் அழைக்கிற ஒரு தன்மையும் அந்த போதனைகளில் இடம் பெற்றிருந்தது. இவையெல்லாம் இஸ்லாத்தினுடைய செல்வாக்கை வலியுறுத்தும். இதுபோலவே விஷ்ணு சுவாமி, மத்வாசாரியர், நிம்பார்க்கர் (பாஸ்கராச்சாரியர்) ஆகியவர்களுடைய போதனைகளும் இருந்தன.

> "Ramanuja's philosophy recognised a god with good attributes and inculcates His worship with faith and devotion. He exhibits a desire to open the doors of religion to the classes which had so far been shut out of it. Love finds a place not only in the relations of man and God but also of man and man, although in the latter case the advance is timid. Visnuswami, Nimbaraka and Madhava's metaphysical discussions regarding the nature of God and man almost recall the debates of Nazzam, Ash'ari and Ghizali."
>
> Influence of Islam on Indian Culture
> by Dr. TARA CHAND—p. 112.

இத்தகைய மாற்றங்கள் தென்னிந்தியாவில் சமயாச்சாரியர்களால் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் இஸ்லாமியத் தத்துவம் எந்த அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. அது எந்த அளவு இந்திய சமயக்கருத்துக்களையும் தத்துவங்களையும் பாதித்தது என்பதை சற்று விரிவாகக் காண வேண்டும்.

இஸ்லாத்தினுடைய ஏக தெய்வக்கொள்கை இஸ்லாத்தினல் முதன் முதலாக போதிக்கப்பட்டது அல்ல. இஸ்லாத்துக்கு முன்னுலேயே இந்தக்கொள்கை இருந்திருக்கிறது. காலப்போக்கில் இந்தக் கொள்கை தன்னுடைய அழுத்தத்தையும், உறுதியையும் இழந்து, மக்கள் வாழ்க்கையில் பலதெய்வ வழிபாடு இடம் பெற்றுவிட்ட போது ஏக தெய்வக்கொள்கையை மீண்டும் வலியுறுத்துவதற்காக இஸ்லாம் தோன்றியது. ஏக தெய்வக்கொள்கை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இஸ்லாம் எந்த விதமான மாற்றத்துக்கும் விட்டுக் கொடுத்தலுக்கும் தயாராக இல்லை. ஏக தெய்வக்கொள்கையில் நம்பிக்கையோ பிடிப்போ இல்லாதவர்க்கு இஸ்லாத்தில் இடமில்லை. எனவேதான் படித்தவர் பாமரர் என்ற எந்த வேறுபாடுமின்றி எல்லா முஸ்லிம்களுக்கும் ஏக தெய்வக்கொள்கையும் வழிபாடும் இஸ்லாத்தின் அடிப்படை அவசியமாக ஆயிற்று.

இஸ்லாத்தின் அழுத்தமான இந்த அடிப்படைக் கொள்கையோடு இந்திய நாட்டு சமயக்கொள்கையை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது அவசியமாகிறது. இந்திய நாட்டு சமயக்கொள்கையும் ஏக தெய்வ வழிபாட்டையே வற்புறுத்துவதாக அமைந்தது உபநிஷத்துகள் இதை மிகத் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் வலியுறுத்தின என்ருலும் நாளடைவில் இந்த உறுதி தளர்ந்து ஞானிகளுக்கு உருவமற்ற, எங்கும் நிறைந்திருக்கிற பரம்பொருள் வழிபாடு பொருந்துமென்றும் சாதாரண மக்களுக்கு அவரவர்கள் இஷ்டத்துக்கு ஏற்ப மூர்த்தி உபாசனை பொருந்துமென்றும் ஒரு கொள்கை இடம் பெற்றுவிட்டது. டாக்டர் S. ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தங்களுடைய Indian Philosophy என்ற நூலிலே அடியிற் கண்டவாறு கூறுகிருர்கள் :

Amid all the confused ferment of Vedic devotions a certain principle of unity and comprehension was asserting itself. In some hymns the conception of a single central power was actually formulated. The Upanisads carry out this tendency. They recognise only one spirit—almighty, infinite, eternal,

incomprehensible, self-existent, the creator. preserver and destroyer of the world. He is the light, lord and life of the universe, one without a second, and the sole object of worship and adoration. The half-gods of the Veda die and the true God arrives. "How many gods are there really, O Yajnavalkya?" "One," he said.[1] "Now answer us a further question: Agni, Vayu, Aditya, Kala (time), which is breath (Prana), Anna (food), Brahma, Rudra, Visnu. Thus do some meditate on him, some on another. Say which of these is the best for us?" And he said to them: "These are but the chief manifestations of the highest, the immortal, the incorporeal Brahman...Brahman, indeed, is all this, and a man may meditate on, worship or discard also those which are its manifestations."[2] The visible infinite (objective) and the invisible infinite (subjective) are taken up into the spiritual whole.

The polytheistic conceptions were too deeply rooted in the Indian consciousness to be easily overthrown. The many gods were subordinated to the One. Without Brahman, Agni cannot burn a blade of grass, Vayu cannot blow a whisp of straw. "For fear of him, fire burns, for fear of him the sun shines, and for fear of him the winds, the clouds and death perform their office."[3] Sometimes the many gods are made parts of one whole. The five house-holders led by Uddalaka approach king Asvapathi, who asked each of them, Whom do you meditate on as the Self? The first answered heaven; the second, the sun; the third, air; the fourth, ether; the fifth, water; and the king replies that each of them worshipped only a part of the truth. Heaven is the head, the sun the eye, the air the breath, the ether the trunk, the water the bladder, and the earth the feet of the central reality, which is pictured as the world-soul. Compromise between the philosophic faith of the few and the fancied superstition of the crowds is the only possible reconciliation;

(1) Brh. Up, iii 9. I.

(2) Maitrayani Upanisad, iv. 5-6; see also Mundaka, i. I. I; Taittiriya i. 5; Brh., i. 4. 6; see also i. 4. 7; i. 4 10.

(3) Tait. Up.

we cannot abolish the old forms, for that would be to ignore the fundamental nature of humanity, as well as the patent differences, in the moral and intellectual states of believers who were not capable of acquiring at once the highest wisdom. Another factor also determined the attitude of the Upanisads. Their aim was not science or philosophy, but right living. They wished to liberate the spirit from the trammels of the flesh, that it might enjoy communion with God. Intellectual discipline was subsidiary to holiness of life. Besides, there was the feeling of reverence for the past. The Vedic seers were the ancients of blessed memory, whose doctrines it was impious to attack. In this way the Upanisads sought to square a growing idealistic philosophy with the dogmas of a settled theology.

Indian Philosophy by
Dr. S. RADHAKRISHNAN Vol. I, pp. 144-45.
(Muirhead Library of Philosophy.)

"வேத வழிபாட்டு முறையினால் தோன்றிய குழப்ப சூழ் நிலையிலும் ஏகம், உணர்வு என்றதொரு உறுதியான கொள்கையும் தலை தூக்கவே செய்தது. சில பாடல்களில் ஒரு ஏக மத்திய சக்தி பற்றிய கொள்கை வெளிப்படையாகவே இடம் பெற்றிருந்தது. உபநிஷத்துகள் இதனை தெளிவாக்கின. அந்த உபநிஷத்துகள் ஒரே சக்தியைத்தான் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. அதாவது சர்வ வல்லமையுள்ளது, அளவுக்குள் அடங்காதது, என்றும் உள்ளது, அறிவினால் கணிக்கமுடியாதது, சுயம்புவானது, உலகத்தை சிருஷ்டித்து காத்து அழிப்பது. அவன் ஜோதி, பிரபஞ்சத்தின் தலைவன், அதன் ஆவி, இணையற்றவன், வணக்கத்துக்கும், வந்தனைக்கும் உரிய ஒரே பொருள். வேதத்தினுடைய அரைகுறை தெய்வங்கள் மடிந்துபோக உண்மையான தெய்வம் இடம் பெறுகிறது. 'ஓ யக்ஞவல்கிய, உண்மையில் எத்தனை கடவுளர் இருககின்றனர்?' 'ஒன்று' என்று அவர் சொன்னார். 'மறுபடியும் எங்களுடைய இன்னொரு கேள்விக்கு பதில் அளியுங்கள்: அக்னி, வாயு, ஆதித்யன், காலம், மூச்சு ஆகிய பிராணன், அன்னம், பிரம்மன், ருத்ரன், விஷ்ணு, இப்படியாக இவர்களில் யாராவது ஒன்றைப்பற்றி சிலர் தியானிக்கிறார்கள்; இவற்றில் எங்களுக்குச் சிறந்தது எது என்பதைச் சொல்லுங்கள்?' அவர் அவர்களுக்குச் சொன்னார்: இவையெல்லாம் அமரத்துவமும் மிக்க உயர்வும் பொருந்திய உருவமற்ற பிரம்மத்தின் வெளித்

தோற்றங்கள்......உண்மையில் இது எல்லாம் பிரம்மமே, மனிதன் அந்த பிரம்மத்தின் வெளித்தோற்றங்களாக இருப்பவற்றை தியானிக்கலாம். வணங்கலாம், ஒதுக்கலாம்.' கண்ணுக்குத் தெரிகிற வரம்பிலி (சிந்தனையில் தோன்றுவது) கண்ணுக்குத் தெரியாத வரம்பிலி (உணர்வில் தோன்றுவது) ஆகிய இரண்டுமே ஆன்ம வியலான முழுமையில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

'இந்திய உணர்விலே பலதெய்வக் கொள்கையானது இலகுவிலே பிடுங்கி எறிந்துவிட முடியாதவாறு வேர் ஊன்றி இருந்தது. பல கடவுள்கள் ஒரு கடவுளுக்குக் கீழானவராகக் கொள்ளப்பட்டார்கள். பிரம்மன் இல்லாமல் அக்னியினால் ஒரு சிறு புல்லையும் எரிக்கமுடியாது; வாயுவினால் ஒரு வைக்கோலையும் அசைக்க முடியாது. 'அவனுடைய பயத்தினாலேயே நெருப்பு எரிகிறது, அவனுடைய பயத்தினாலேயே சூரியன் பிரகாசிக்கிறது, அவனுடைய பயத்தினாலேயே காற்று, மேகம், மரணம் தம்முடைய பணியை நிறைவேற்றுகின்றன.' சில சமயங்களில் இந்தப் பல தெய்வங்கள் ஒரே தெய்வத்தின் பகுதிகளாக ஆக்கப்படுகின்றன. உத்தாலகருடைய தலைமையில் ஐந்து இல்லறவாசிகள் அஸ்வபதி என்ற அரசனை அணுகுகிறார்கள். அவன் அவர்களை "தான்" என்று எதை தியானிக்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறான். முதலவன் ஆகாயம் என்று சொன்னான்; இரண்டாமவன் சூரியன் என்று சொன்னான் மூன்றாமவன் வாயு என்று சொன்னான்; நான்காமவன் தூய வான வெளி (Ether) என்று சொன்னான்; ஐந்தாமவன் நீர் என்று சொன்னான்; அதற்கு மன்னன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் சத்தியத்தின் ஒரு பகுதியையே வணங்கினார்கள் என்று பதிலிறுத்தான். மத்திய சத்தியத்திற்கு ஆகாயம் தலையாகவும், சூரியன் கண்ணாகவும், காற்று மூச்சாகவும், தூய வானவெளி உடலாகவும், நீர் சிறுநீர்ப்பையாகவும், பூமி அடியாகவும் இருக்கின்றன. அந்த மத்திய சத்தியம் 'உலக ஆன்மா'வாக இப்படி சித்தரிக்கப்படுகிறது. தத்துவ நம்பிக்கை கொண்ட சிலருக்கும் கற்பனை நிறைந்த மூடநம்பிக்கை கொண்ட கூட்டத்துக்கு மிடையே சமரசத்தை உண்டுபண்ணுவது இருபுற விட்டுக்கொடுப்புடன் ஏற்படும் சமாதான இணக்கமேயாகும்; பழைய உருவங்களை நம்மால் அழித்துவிடமுடியாது. அப்படி செய்வது என்பது மனிதத்தன்மையின் அடிப்படை இயற்கையை மறந்து விடுவது அல்லாமல், எடுத்த எடுப்பிலேயே மிக உயர்ந்த ஞானத்தை அடையும் சக்தியைப் பெற்றிருப்பதில், நம்பிக்கை மாத்திரம் கொண்ட மக்களிடையே, அறிவிலும் தார்மிக நிலையிலும் மிகத் தெளிவாகக் காணப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் ஒதுக்கி

விடுவதாகும். உபநிஷத்துகளுடைய இந்தப் போக்கினை இன்னென்றும் நிர்ணயித்தது. அவைகளுடைய குறிக்கோள் விஞ்ஞானமோ, தத்துவமோ அல்ல; நேர்மையான வாழ்வே. யாக்கை இடும் தளைகளிலிருந்து ஆன்மாவை விடுவித்து இறைவனேடு ஒன்றிய ஆனந்தத்தை அது பெறச்செய்வதே அவைகளின் நோக்கம். அறிவுத்துறையின் கட்டுப்பாடுகள் தூய வாழ்வுக்கு அடுத்த இடத்தையே பெற்றது. அதே சமயத்தில் கடந்த காலத்தை மதிக்கும் ஒரு உணர்வும் இருந்தது. வேதங்களைத் தொகுத்தவர்கள் கௌரவமான மரியாதையோடு எண்ணத்தக்க முன்னேர்கள்; அவர்களுடைய கோட்பாடுகளை தாக்குவது கடவுள் பற்றில்லாத செயலாகும். இந்த விதமாக, உபநிஷத்துகள், வளர்ந்துகொண்டு போகும் ஒரு உன்னத தத்துவத்தையும் நிலை பெற்று விட்ட சில சமயக்கோட்பாடுகளையும் இணைக்க முயன்றன.' (Indian Philosophy By Dr. Radhakrishnan Vol. I. Pages 144 & 145.)

இந்திய சமயக்கொள்கையின் இந்த நிலையில் தான் இஸ்லாமிய சமயக் கொள்கை ஊடுருவிற்று. ஏகத்துவத்தில் இஸ்லாம் விட்டுக் கொடுக்கவே இல்லை. ஆனல் ஹிந்துக்களின் கொள்கையோ ஏகத்துவத்தை அறிந்தும் உணர்ந்துமிருந்த போதிலும் அதற்கு விட்டுக்கொடுத்து பலதெய்வ வழிபாட்டிற்கு இடம் கொடுத்தது. இஸ்லாத்தின் ஏகதெய்வக் கொள்கையின் வேகத்தைத் தடுக்க வேண்டுமானல் ஹிந்துக்களிடையே இருந்த இந்த விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையைத் தளர்த்தி ஏகத்துவக் கொள்கைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். இதைத்தான் தமிழ் நாட்டு சித்தர்கள் செய்தார்கள். அவர்கள் அதைச் செய்வதற்கு இரண்டு அம்சங்கள் துணை நின்றன. ஒன்று, முஸ்லிம் சூபிகளுடைய வாழ்க்கை, இவர்கள் வாழ விரும்பிய வாழ்வோடு ஒத்திருந்தது. மற்றொன்று அடிப்படை சைவதத்துவம் இந்த ஏகத்துவக்கொள்கையோடு இணைந்திருந்தது.

இனி முஸ்லிம்களிடையே சூபிகள் எப்படி தோன்றினர்கள் என்பதைக் காணவேண்டும். நம்பிககையளவில் இறைவன் ஒருவனே என்று கொண்டு, அவனுடைய கட்டளைகளுக்குத் தலை சாய்த்து அவனிடம் பரிபூரணமாக அடைக்கலம் தேடிக கொள்வது என்ற அடிப்படையில் முஸ்லிம்களுககிடையே எந்த வேறுபாடும் என்றும் இருந்ததேயில்லை. ஆனல் இறைவனுடைய கருணையையும் அருளையும் சௌலப்பியத்தையும், மன்னிககும் தன்மையையும், திருப்பித் திருப்பி எண்ணிப்பார்த்த பலர் இறைவனிடத்து 'இஷ்க்'

என்னும் காதலைக் கொண்டுவிட்டார்கள். படைப்பினம் அனைத்தின் லட்சியமும் படைத்த இறைவனை அடைந்து விடுவது என்று இருக்கும் நிலையில் அந்த இறைவனை அடையும் முயற்சியில் உண்டான மனோபாவமே இந்த சூபிகளை சாதாரண முஸ்லிம்களி லிருந்து பிரித்துக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. தங்களுடைய தவறு களையும் பிழைகளையும் மன்னித்து தங்களை இறைவன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பேரவாவின் காரணமாக தங்களுடைய சுகதுக் கங்கள் அனைவற்றையும் மறந்துவிட்டு இறைவனுடைய நினைவி லேயே தங்களை மூழ்கடித்துக்கொண்டு விட்டார்கள். சூபி என்ற சொல் கம்பளி என்று பொருள்படும் 'சுஃப்' என்ற சொல்லிருந்து பிறந்தது என்றும் இந்த மனப்பாங்கில் இருந்தவர்கள் கம்பளியினால் ஆன உடைகளைப் போர்வையாகக் கொண்டிருந்ததால் அவர் களுக்கு இப்பெயர் வந்தது என்றும் சொல்லுவது உண்டு. சூபிகள் முஹம்மது நபி அவர்களுடைய நேரடியான வழித்தோன்றல்கள் என்றும், சூபித்துவத்தைப் பொறுத்த வரையில் அதன் கொள்கை களின் ஆரம்பத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவர் நபிகள் பெருமானார் அவர்களின் தோழர்களுள் கி.பி. 648-ல் மாயமாய் மறைந்த உவைசுல் கரனீ என்றும் சொல்வது உண்டு. ஆரம்பகாலத்தில் இந்த சூபிகள் கூபா, பஸரா என்ற இரண்டு இடங்களிலும்தான் தொடங்கினார்கள். முதன் முதலாக சூபி என்று அழைக்கப் பட்டவர் கி.பி. 778-ல் காலமான கூபாவைச் சார்ந்த அபூஹாஷிம் என்பவர்தாம். என்றபோதிலும் அன்னாருக்கு முன்னர் வாழ்ந்த பலரையும் சூபிகளே என்று பின்னர் வந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். கி.பி. 728 ல் மறைந்த ஹஸன் அல் பஸரீ, 753-ல் மறைந்த ராபியத்துல் அதவிய்யா, 765-ல் மறைந்த இமாம் ஜஃபருஸ் ஸாதிக், 768-ல மறைந்த இமாம் அபூ ஹனீபா, 777-ல் மறைந்த இப்ராஹீம் இப்னு அத்ஹம், 781-ல் மறைந்த தாவூத் அத் தாயி, 803-ல் மறைந்த புலைல் இப்னு இயால், 810-ல் மறைந்த ஷகீக் அல் பல்கீ ஆகியவர்கள் அனைவரும் சூபிகளாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கி றார்கள். இந்த சூபிகளைப் பற்றி இலக்கியங்களில் அவர்களுடைய வாழ்க்கை நெறி, பழக்க வழக்கங்கள் மிக விரிவாக விளக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இறைவனைப் பற்றிய எண்ணத்தில் தாம் செய்த தவறுகளுக்காக அவன் அளிக்கக்கூடிய தண்டனை பற்றிய பயம், அவன் இரக்கமுள்ளவன், மன்னிக்கக் கூடியவன் என்பதனால் உண்டான நம்பிக்கை, அவனுடைய அருமையான பண்புகளின் காரணமாக அவனிடத்தில் உண்டான 'இஷ்க்' என்னும் காதல் இவைகள் யாவும் மாறிமாறி அவர்களை ஆட்கொள்ள, அவர்கள்

அத்தகைய எண்ணங்களுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும் உட்பட்டு பைத்தியக்காரர்கள் என்று பிறர் அவர்களை எண்ணக்கூடிய அளவுக்கு அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறைகள் அமைந்திருந்தன. ஆனால் தங்களை நேரான வழியிலே நடத்திச் செல்வதற்கு ஒரு குரு அல்லது ஆசான் கட்டாயமாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் நம்பினார்கள். ஆகையால்தான், சூபிகள் சம்பந்தப்பட்டவரையில், அவர்களுக்கு 'இஸ்னாத்' எனப்படும் ஒரு ஆன்ம வம்சாவளி இருக்கிறது.

இந்த வழியில் இறைவனை அடைய முயல்பவர்களின் பாதையில் அவர்களுக்கு, 'ஹால்' எனப்படும் அவர்கள் நிலைக்கு ஏற்ப, '*மகாமாத்*' எனப்படும் ஏழு தங்குமிடங்கள் உண்டு. அவைகளில் முதலாவது, '*தவ்பா*' எனப்படும். அதாவது தாங்கள் செய்த பாவங்களுக்கும், தீமைகளுக்கும் மனமுருகி வருந்துதல். இரண்டாவது '*வரா*' எனப்படும். அதாவது சுக போகங்களை வெறுத்து ஒதுக்கிக் கொள்ளுதல். மூன்றுவது '*ஜுஹ்த்*', அதாவது உலக வாழ்க்கையிலிருந்து விலகிக் கொள்ளுதல். நான்காவது '*ஃபக்ரு*' அதாவது ஏழ்மையை வலிய ஏற்றுக்கொள்ளுதல். ஐந்தாவது '*சப்ரு*', அதாவது பொறுமை. ஆருவது '*தவக்குல்*' அதாவது நம்பிக்கை. ஏழாவது '*ரளா*' அதாவது இறை திருப்தி. இந்த ஏழு தங்குமிடங்களுக்கும் ஏற்ற நிலைகளாவன: '*முராக்கபா*' அதாவது தியானம், '*குர்ப்*' அதாவது இறைவனுக்கு அண்மை. '*முஹப்பத்*' அதாவது காதல். '*கவ்ப்*' அதாவது பயம். '*ரிஜா*' அதாவது நம்பிக்கை, '*ஷவ்க்*' அதாவது ஆசை. '*உன்ஸ்*' அதாவது நெருக்கம். '*இத்மீனான்*' அதாவது மன அமைதி, '*முஷாஹதா*' அதாவது சிந்தனை, '*யக்கீன்*' அதாவது நிச்சயம் அல்லது தெளிவு.

இந்த சூபிகளிடையே அப்துல்காதர் ஜீலானி போன்ற மாபெரும் ஞானிகளும் மேதைகளும் இருந்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய சூபிகள் பெரும்பாலும் சேர்ந்தே வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களிடையே மிகக் கடினமான தவ நிலையோடு ஆடல் பாடல், திக்ரு என்னும் தியானம் ஆகிய பழக்கங்களும் இருந்தன. இவையனைத்தும் இறைவனிடத்துக் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த அன்பினாலும் அந்த இறைவனை அடைய வேண்டுமென்ற உத்வேகத்தினாலும், ஆவேசத்தினாலும் உண்டானவை. இறைவனிடத்துக் கொண்ட அளவற்ற காதல், அவனுக்கும் தனக்குமிடையே ஒரு

நெருங்கிய உறவை மனத்திடையே கொள்ளச் செய்து, அதை சொல்லாலும் வெளியிடச் செய்தது. நாயக, நாயகி பாவம் போன்றது இந்த மனோபாவத்திலிருந்து தோன்றியதுதான். இந்த நிலையிலும், எந்த நிலையிலும் இறைவன் ஒருவனே, அவன் உருவமற்றவன், எங்கும் நிறைந்தவன் என்பதினின்றும் அவர்கள் சிறிதும் பிறழ்ந்ததில்லை. இதனை வற்புறுத்த வேண்டியதற்கு ஒரு அவசியமிருக்கிறது. இப்படியாக நெருங்கின உறவின் அடிப்படையில் பல பாவங்களை ஹிந்துக்களும் கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தகைய பாவனைகளின் போது அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தது மூர்த்தி உபாசனையாகும். உதாரணமாக ஆண்டாளுடைய பாசுரங்கள் நாயக நாயகி பாவத்தைப் பாடும்பொழுது கண்ணன் நாயகன் இடத்தைப் பெற்றுவிடுகின்றான். கிருஷ்ணாவதாரம் அதற்கு இடம் கொடுத்து விடுகிறது. பிற ஆழ்வார்கள் கண்ணனுடைய குழந்தைப் பருவ விளையாட்டுகளைப் பாடும்பொழுது தங்களை யசோதையின் இடத்திலே வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இதற்கும் திருமாலின் கிருஷ்ணாவதாரம் இடம் கொடுக்கிறது. ஆக திருமாலின் அவதாரம் பற்றிய கதைகள், சிவபெருமான் பார்வதியை மணந்து கொண்ட நிகழ்ச்சிகள், முப்புரம் எரித்தது, பாற்கடலை கடைந்த போது வெளியான விஷத்தை உண்டது, முருகன், தேவானை, வள்ளி ஆகியவர்களை மணந்து கொண்டது, சூரபத்மனை வென்றது ஆகிய புராணக்கதைகள் இந்த பாவங்களுக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. ஆனால் சூபிகள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் அவர்களுடைய மனோ பாவங்களுக்கு ஆதாரமாக அமைவது எந்த அவதார புருஷனுடைய வீரச் செயல்களோ அருட்செயல்களோ அல்ல; எந்த கடவுள்களுடைய போர் வெற்றியோ, திருமண நிகழ்ச்சியோ அல்ல; அதற்கு மாறாக உருவமற்ற எங்கும் நிறைந்திருக்கிற ஏகனாக இருக்கிற பரம்பொருளின் எல்லையற்ற வல்லமை, அளவற்ற கருணை, நிகரற்ற அருள், அளப்பரும் இரக்கம், எதையும் மன்னிக்கும் சுபாவம் எத்தகைய பாவிக்கும் ஈடேற்றமளிக்கும் வண்மை ஆகிய அழகிய பண்புகளேயாகும். பாவங்கள் ஒன்றாக இருந்தபோதிலும் அந்த பாவங்களை வெளிப்படுத்தும் சொற்கள் ஒன்றாக இருந்தபோதிலும் இந்த அடிப்படை வேற்றுமையை மறப்பதற்கில்லை.

தமிழ் நாட்டில் தவக்கோலம் பூண்ட ஹிந்துத் துறவிகளுக்கும், சூபிகளுக்கும் இவ்விதமாக பெருத்த அளவில் ஒற்றுமை இருக்கிறது. ஹிந்து ஞானிகளும், வேதாந்திகளும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு, தவக்கோலம் பூண்டு, ஏழ்மையை வலிய ஏற்றுக்கொண்டு, இறைவனுடைய நினைவிலே இறைவனுக்காகவே வாழ்ந்தார்கள். பிறர்

இடும் பிச்சைதான் அவர்களுக்கு உணவாயிற்று. தாம் பெற்ற இன்பம் பிறரும் பெறவேண்டுமென்று இறைவனைத் துதித்துப் பாடிக் கொண்டு பரதேசியாக ஊர் ஊராகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இறைவனிடத்து மக்களிடையே பக்தி வளர்வதற்கு இது பெருத்த அளவிலே உதவிற்று. அவர்களுடைய பக்திப் பாடல்கள் மக்களின் உள்ளத்தைத் தொடுவனவாயிருந்தன.

அப்படி இருப்பினும் ஸூபிகளோடு நெருக்கமான நிலையில் இருந்தவர்கள் தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்களே. ஸூபிகளைப் போலவே அவர்கள் வெளியலங்காரங்களையும், பகட்டுகளையும் வெறுத்தார்கள். ஸூபிகளைப் போலவே அவர்கள் பொது மக்களிடமிருந்து பிரிந்து தனியாக காடுகளிலும், குகைகளிலும் வாழ்ந்தார்கள். காய், கனி, ஆகியவற்றையே உண்டார்கள். இறைவனிடத்துக் கொண்டிருந்த காதல் அல்லது போதை என்ற நிலையிலேயே இருந்தார்கள். மூர்த்தி உபாசனையோ விக்ரக ஆராதனையோ அவர்களிடத்து இல்லை. எல்லையற்ற ஜோதிவடிவான பரம் பொருளே அவர்கள் கொண்ட தெய்வம்.

இத்தகைய சித்தர்கள் பெரும்பாலும் சைவர்களாகவே இருந் தார்கள். சைவசித்தாந்த அடிப்படைகள், இவர்களுடைய வாழ்வும் ஸூபிகளுடைய வாழ்வோடு ஒத்திருப்பதற்கு உதவிற்று.

> But, whatever the metaphysics of *Saiva Siddhanta*, the practical religion was that of love and devotion. Its chief elements were: (1) faith in *Siva* and his grace: (2) unquestioned belief in the teacher; (3) loving devotion and worship; (4) discipline of Yoga demanding concentration and accompanied with song, dance and ecstatic rapture; (5) toleration of all creeds; (6) protest against the externalia of religion, ritual and idol worship; and (7) religious equality of all irrespective of caste or sect or worldly position.
>
> Influence of Islam on Indian Culture
> by Dr. TARA CHAND—p. 104.

சைவ சித்தாந்தத்தினுடைய முக்கியமான கோட்பாடுகளாவன. (1) சிவனிடத்திலும் அவனுடைய அருளிலும் நம்பிக்கை (2) குரு அல்லது ஆசிரியர் இடத்து, அவர் சொல்லும் எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ஈடுபாடு (3) அன்புடனும் ஈடுபாட்டுடனும் கூடிய

வணக்கம். (4) மனத்தை ஒருமனப்படுத்துவதற்காக யோகப் பயிற்சி (5) எல்லா கோட்பாடுகளிடத்தும் மரியாதை வைத்தல் (6) சமயத்தின் வெளித் தோற்றங்களேயும் விக்ரக ஆராதனையையும் சடங்குகளேயும் ஒதுக்குதல் (7) ஜாதி சமூக அந்தஸ்து, சமய உட்பிரிவு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எந்த வேற்றுமையும் இல்லாத சமய சமத்துவம். (டாக்டர் தாராசந்த் ப: 104). இந்தக் கோட்பாடுகள் அனுஷ்டானத்துக்கு வரும்பொழுது இஸ்லாமிய அடிப்படைக் கொள்கைகளே வெகுவாக அணுகுவதைக் கண்டு கொள்ள முடியும்.

இப்படியாக ஸூபிகளும், தமிழ்சித்தர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் கலந்தபோது ஒரு புதிய பக்தி ஞான இலக்கியம் தமிழில் உருவாயிற்று. இருவருமே தமிழ் மக்களுக்காகத்தான் தங்கள் இலக்கியங்களேப் படைத்தார்கள். ஆகவே தமிழ் மக்கள் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய சொற்களே கையாளவேண்டிய அவசியம் தானுகவே ஏற்பட்டு விட்டது. இதன் முடிவு என்னவென்ருல், தமிழ் மொழியின் உடையைப் போர்த்திய இஸ்லாமியத் தத்துவக் கொள்கைகள் குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு, பீர்முகம்மது அப்பா போன்றவர்களுடைய ஞானப்பாடல்கள் ஒரு புறமும், அதே சமயத்தில் அதே தமிழ் மொழியின் உடையில் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கு மிக நெருக்கமாக வந்துவிட்ட இந்த கொள்கைகளே வெளிப்படுத்திய சித்தர் பாடல்கள், பட்டினத்தார், தாயுமானவர் ஆகியோர்களுடைய பாடல்கள் ஒருபுறமும் பிறந்ததுதான். இந்த இருவகை இலக்கியங்களுக்கிடையே ஏற்பட்டுவிட்ட ஒற்றுமைக்கு, பீர் முஹம்மது அப்பா அவர்களுடைய "ஞான ரத்தினக் குறவஞ்சி," "ஞானக் கோவை" என வழங்கும் சித்தர் பாடல்களில் இடம் பெற்றிருப்பதை விடச் சிறந்த சான்று காணமுடியாது. இங்கு இன்னென்றையும் கவனிக்க வேண்டும். குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு, பீர்முகம்மது அப்பா போன்றவர்களுடைய சமய ஞானம் அரபி மூலநூல்களிலிருந்தும், அரபி மொழியைப் பேசி அந்த மொழியில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்களிலிருந்தும் தோன்றியது. அந்த மொழியிலுள்ள சில சொற்கள் அவற்றுக்கான தனிப் பொருள்களேக் கொண்டிருந்தன. அந்த கருத்தினேயும் பொருளேயும் உணர்த்துவதற்கு அதற்கான அரபிச் சொற்களேயே ஆளவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

எனவே மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது இருதரத்தாரும் ஒரேவிதமான தமிழ்ச் சொற்களே ஆள்வது தெரியும்.

ஆனால் அந்த சொற்கள் இருதரத்தாருடைய அடிப்படைக் கொள்கைகளை உணர்த்தும் வகையில் ஆளப்பட்டிருக்கின்றனவே யன்றி இரண்டும் ஒன்றையே உணர்த்துகின்றன என்று மயக்கம் கொள்ளும் வகையில் அல்ல. உதாரணமாக குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு அவர்களுடைய மனோன்மணிக் கண்ணியின் கடைசியில் அடியிற்கண்ட பாடல் காணப்படுகிறது :

ஆதிஅந்தம் கடந்தஉமை யாள்தன் பாதம்
அகண்டபரி பூரணமாம் ஐயர் பாதம்

சோதிஅந்தம் கடந்தகண பதியின் பாதம்
தொழுதிறைஞ்சிக் கரம்குவித்துப் போற்றி செய்து

வாதிஅந்தம் கடந்தநந்தி பாதம் என்றும்
வாலைமனோன் மணிஅம்மை பாதம் என்றும

ஓதி அந்தம் கடந்தண்டம் இரண்ட தாக
ஒன்றும்அறி யாவறிஞன் உரைசெய் தானே

என்று அமைந்திருக்கிறது. இந்தப் பாடலில் உமையாள், கணபதி, நந்தி, வாலை மனோன்மணி ஆகிய சொற்கள் இடம் பெற்றிருக் கின்றன. அப்படி இடம் பெற்றிருப்பதோடல்லாமல் அச்சொற்கள் உணர்த்துபவர்களுடைய பாதங்களை ஓதுவதாகவும் காணப்படு கிறது. அப்படியானால் ஹிந்துககள் கருத்தின்படி சிவபெருமா னுடைய மனைவியாகிய உமையாள், அவர்களின் பிள்ளையாகிய கணபதி ஆகியவர்களின் பாதங்களைப் போற்றுவதாகவும், புகழ்வ தாகவும் குணங்குடி மஸ்தான் சொல்லுகிறாரா? அப்படிச் சொன்னால் அவருடைய இஸ்லாமிய ஏகத்துவம் என்னவாயிற்று? என்ற கேள்விகள் நியாயமாகவே எழக்கூடும். தமிழ்நாட்டு மக்க ளிடையே பழக்கமாகியிருந்த உமையாள், கணபதி, நந்தி, ஆகிய சொற்களைத்தாம் அவர் பயன்படுத்துகிறார் என்பதையும் மறுப்பதற் கில்லை. அதேசமயத்தில் அச்சொற்களுக்கு வலிந்துரை கொள்ளத் தேவையுமில்லை. ஒரு சாதாரண உண்மையை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டால் இதில் மயக்கம் கொள்வதற்கு இடமில்லை. ஹிந்துக்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் தங்களுடைய குலதெய்வம் அல்லது இஷ்டதெய்வம், தில்லை நடராஜா், பழனி முருகன், திருப்பதி வெங்கடாசலபதி, ஸ்ரீரங்கத்து அரஙகன் என்று சொன்ன போதிலும் அவர்கள் அந்த இஷ்ட தெய்வத்தைப் பரம்பொருளி னின்று வேறானதாகக் கொள்ளாமல் அந்தப் பரம்பொருளின் தன்மையை அதன்மேல் ஏற்றியே வணங்குகிறார்கள், வாழ்த்து கிறார்கள். மேலும் பார்ப்போமானால் தமிழ் நாட்டின் ஒவ்வொரு

கிராமத்திலும் ஒவ்வொரு சிவன்கோயில் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கோயிலிலும் வெவ்வேருன பெயருடன் ஒரு மூர்த்தி எழுந்தருளியிருப்பதாக அவர்கள் நம்புகிருர்கள். அதே சமயத்தில் அத்தனே மூர்த்திகளும் சிவனே என்றும் நம்புகிருர்கள். அதுபோலவே அம்மன் சந்நிதி, தாயார் சந்நிதி என்று கோவில்களுக்குச் சென்று வழிபடும் போதும் அம்மன், தாயார் என்று யாரை வணங்குகிருர்களோ அவர்களிடத்தும் பரம்பொருளின் தன்மையையே முழுமையாக ஏற்றிவிடுகிருர்கள். இராமாயணக் கருத்தின்படி இராமன் திருமாலின் அவதாரம் என்றபோதிலும் இராமகாதையில் இராமனேத் துதிக்கும் அனேவரும் அவனேப் பரம்பொருளாகவே துதிக்கிருர்கள். கவந்தன் வாயிலாக கம்பன் இராமனே,

'மூன்று கவடு ஆய் முளேத்து எழுந்த மூலமோ?'

'ஆண்பாலோ? பெண்பாலோ? அப்பாலோ? எப்பாலோ"

'ஆதிப் பிரமனும் நீ? ஆதிப் பரமனும் நீ!
ஆதி எனும் பொருளுக்கு அப்பால் உண்டாகிலும் நீ!'

'சோதிச் சுடர்ப் பிழம்பு நீ?'

என்று துதிக்கச் செய்வான். இவற்றை யெல்லாம் வைத்துப் பார்க்கும்போது சிவன், விஷ்ணு, உமை, மனேன்மணி, கணபதி, நந்தி, இராமன், கிருஷ்ணன் ஆகிய சொற்கள் யாவும் தமிழில் பரம் பொருளேயே குறிப்பவையாகும் என்று கொள்வதில் தவறு இல்லே. அதே கருத்தில்தான் குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு அவர்கள் இந்த சொற்களே இந்தப் பாடலில் ஆண்டிருக்கிருர்கள் என்று கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால்,

மஹ்லியத் தானதாத்துல் கிபுரி யாவில்
மறைந்தகன் சுல்மகுபி யாம்
மஸ்கூத்து அன்ஹூல் கதீமுல் அமாவான
மவுஜூ தெனும் சிருபுலே
அஹதியத் உஹுதாகி வாஹிதிய் யத்தான
ஆலம்அறு வாஹா னதில்
ஆலம்மி தாலாகி ஆலம்அஜ் சாம்ஆன
ஆலம் இன் சான்ஆ னபின்
பகுதியத் தில்லா ஜலாலொடு ஜமாலும்
பதீஉல்க மாலும் ஆகி
படீதுகபுல் அற்றலா ஹூத்துஜப றூத்தில்
பகாவான ஹூவியத் திறல்

நகுசியத் அற்றும்உன் தாளின்நிழல் பெற்றடிமை
நான்நினைவும் அற்றுய் வனே
நற்குணம் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே.

என்பது போன்ற அதே மஸ்தான் சாஹிபுடைய பாடல் பொருளற்றுப் போய்விடும்.

(மேற்கண்ட பாடலின் பொருள் பின்வருமாறு:

"உயர்ந்த குணத்தில் வாழுகின்ற மாமன்னராகிய குருநாதரான முகியித்தீனே, கலப்பற்ற பாலைப்போல தெளிவான சுய வடிவின்கண் மறைவாகிய புதைபொருளாம் அதைத்தொட்டும் வாய் மூடிப் பூர்வீகமென்னும் இருளாகிநின்று எவைக்கும் உடைத்தான பொருளிலே குறிப்பற்ற ஒருமையாகி, ஒன்றும் குறிப்பாகி, இரண்டாம் குறிப்பான ஒருமையில் நின்றும் ஆத்மலோகம் ஆகி, பின் பல உலகங்களையும் கொண்ட மாதிரிஉலகம் ஆகி சடலோகம் ஆகி, பிறவியைக் கொண்ட மானிட உலகத்தளவில் வந்தபின் மட்டில்லாத சூட்டோடு குளிரும் சேர்ந்து விநோதமாகி, பரபூரணம் ஆகி, முன், பின் இல்லாத "லாஹூத்" என்னும் சூபிப்பயணத்தின் இறுதிக்கட்டத்திலும், "ஜபரூத்" என்னும் வல்லமையைப் பெறும் கட்டத்திலும் தரிபாடான உண்மைப் பெயரினால், கேடளவில் சாருதல் இல்லாத உமது திருவடிகளின் நிழலைப் பெற்றுக்கொண்ட அடிமையாகிய நான் உமது நினைப்பை விட்டால் ஈடேறுவது எங்ஙனம்?" என்பதாகும். ஆண்டவனை அறிய முயலும் ஸூபித்துவ வழியின் பிரயாணத்தில் உள்ள பல்வேறு கட்டங்களையே இந்த ஆசிரிய விருத்தம் எடுத்துக்காட்டுகிறது.)

இவ்வாறாகவே,

"நட்டகல்லைத் தெய்வம்என்று நாலுபுட்பம் சாத்தியே
சுற்றிவந்து முணமுணென்று சொல்லுமந்திரம் ஏதடா!
நட்டகல்லும் பேசுமோ நாதன் உள்ளிருக்கையில்
சுட்ட சட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவை அறியுமோ?"

என்ற சிவ வாக்கியர் பாடலுக்கும் வலிந்துரை கொள்ளக் கூடாது. ஏனென்றால்,

"ஓசைஉள்ள கல்லைநீர் உடைத்து இரண்டாய் செய்துமே
வாசலில் பதித்த கல்லை மழுங்கவே மிதிக்கிறீர்
பூசனைக்கு வைத்த கல்லில் பூவும் நீரும் சாத்துறீர்
ஈசனுக்கு உகந்தகல் எந்தக்கல்லு சொல்லுமே?"

என்று அவரே கேட்கிறார். பட்டினத்தடிகளும்,

"சொல்லிலுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச் சுருதியிலும்
அல்லிலு மாசற்ற ஆகாயந் தன்னிலும் ஆய்ந்துவிட்டோர்
இல்லிலும் அன்பர் இடத்திலும் ஈசன் இருக்குமிடம்
கல்லிலும் செம்பிலு மோஇருப் பானெங்கள் கண்ணுதலே"

என்று பாடுகிறார். திரு மூலரும்,

"உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊண் உடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய் கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலன் ஐந்தும் காளா மணிவிளக்கே"

என்று பாடுவார். இவைகள் அனைத்தும் வலிந்துரை கொடுத்து ஒதுக்கிவிடக் கூடியவை அல்ல. இப்பாடல்களில் ஒரு மத்திய கருத்து தெற்றென விளங்குகிறது. அதுதான் இறைவன் உருவ மற்றவன், அவன் எங்கும் நிறைந்தவன், அவனை உள்ளத்திருத்தி உணர்வு பூர்வமாக வழி படமுடியுமே தவிர வெறும் வெளிச் சடங்கு களால் முடியாது என்பதாகும். இங்கு இன்னொன்றையும் காண வேண்டும். சிவன், சிவம், சுத்த சிவம் என்ற மூன்று சொற்கள் தமிழில் இடம் பெறுகின்றன. சிவன் என்ற சொல் பிரம்மன், விஷ்ணு, சிவன் என்ற மும்மூர்த்திகளில் ஒருவரைக் குறிக்கும். சில சமயங்களில் சிவம் என்ற சொல்லுக்கு நன்மை, முக்தி என்ற பொருள்களோடு பரம் பொருள் என்ற பொருளும் உண்டு. சுத்த சிவம் என்ற சொல்லோ உருவமற்ற பரம்பொருளைத் தான் குறிக்கும். சைவசித்தாந்தப் பெரியோர்கள் அது நிட்கள பரசிவத்தைக் குறிப்ப தாகச் சொல்வார்கள். ஆகவே சிவம் என்ற சொல்லையோ சுத்த சிவம் என்ற சொல்லையோ ஒரு ஸூபி தமிழில் ஆள்வாரேயானால் சைவர்கள் கோயிலில் வணங்குகிற விக்ரகத்தைத்தான் அது குறிக் கிறது என்ற முடிவுக்கு வந்து விடக்கூடாது.

உதாரணமாக தக்கலை பீர் முஹம்மது அப்பா அவர்களுடைய ஒரு பாடலைப் பார்க்கலாம். அதாவது

"முத்தொடு பவளம் பச்சை முதலொளி புவனுங் கூட்டிச்
சத்தியாய்ச் சிவனு யிந்தத் தாரணி தன்னிலாக்கிப்
பத்தியா யெனை வளர்த்த பரமனே யுனையான் பாட
இத்திசை யனைத்தும் போற்றும் இறைவனே துணைசெய்வாயே"

இந்தப் பாடலில் சக்தி, சிவன் என்ற இரண்டு சொற்களுமே இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் இந்தச் சொற்கள் பரமசிவன் பார்வதி என்ற பொருளில் ஆளப்படவில்லை என்பது தெளிவு.

இத்தகைய கருத்துக்கள் பல இத்தகைய இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு அவர்கள்

ஊனாகி ஊனில்உயிர் ஆகிஎவ் வுலகுமாய்
ஒன்றாய் இரண்டும் ஆகி
உள்ளாகி வெளியாகி ஒளியாகி இருளாகி
ஊருடன் பேரும் ஆகிக்
கானாகி மலையாகி வளைகடலும் ஆகிமலை
கானக விலங்கும் ஆகிக்
கங்குல்பகல் ஆகிமதி யாகிரவி யாகிவெளி
கண்டபொருள் எவையும் ஆகி
நானாகி நீயாகி அவனாகி அவளாகி
நாதமொடு பூத மாகி
நாடும்ஒளி புரியஅடி யேனும்உமை நம்பினேன்
நன்மைசெய் தானு தற்கே
வானோரும் அடிபணிதல் உள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளல்இற நூல்வ ருகவே
வளரும்அருள் நிறைகுணங் குடிவாழும் எண்ணிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

என்று பாடுகிறார்கள். இதே கருத்து பிற ஞானிகளின் பாடல் களிலும் இருக்கின்றன. ஷாஹ் மௌலா முஹம்மது கௌஸ் ஸாஹிப் என்னும் பெரியார்,

ஆதியே அவ்வலுமாய் ஆகிறும் ளாஹிருமாய்
நீதியே பாத்தினுமாய் நிற்பதால்—கோதி
அவனை யவனறிந்து மவனையவன் கண்டும்
அவனாய்நிற் கின்றா னவன்

என்று பாடுகிறார்கள். இதில் 'அவ்வல்' என்ற சொல்லுக்கு தொடக்கம் அல்லது மூலம் என்று பொருள். 'ஆகிறு' என்ற சொல்லுக்கு ஈறு அல்லது முடிவு என்று பொருள். 'ளாஹிர்'

'பாதின்' என்ற சொல்லுக்கு உள், புறம் என்று பொருள். ஆக இறைவனே எல்லாமாக இருக்கிறுன் என்பது இப்பாடலின் பொருள். இத்தகைய கருத்துக்களை வெளிப்படையாக ஓர் அளவுக்குத்தான் எடுத்துக்காட்ட முடியும். இல்லாவிட்டால் பாமரமக்களிடையே சமயம் பற்றியும், இறைவனுடைய தன்மைப்பற்றியும், தவறுன கருத்துக்கள் உண்டாவதற்கு இடமாகி விடும். ஆகையால் தான்,

"அன்னையிலி யத்தனிலி யாருமிலி நீயே
அழிவுபல காலமணு காதவனு நீயே
முன்னையுரு வற்றெளிமு ழங்குமிறை நீயே
முச்சுடரி லச்சமற நிற்பவனு நீயே
மன்னையொரு முத்தினில்வ குத்தபெரி யோனே
வருத்தமறிந் தெனக்குதவி செய்தருளு வாயே
உன்னையென் மனத்தினி லுதித்தக லாமல்
உடையோனே யானுன் னடைக்கலம தானேன்"

என்று பாடிய பீர்முகம்மது அப்பா அவர்களே,

"அவ்வ லஹுதாக நின்றமரம்
ஆகி றஹுமதாய்ப் பூத்துப் பூத்து
வவ்வற் கொடியாகப் படர்ந்து காய்த்து
பகுது அஹுதாகக் காலியாமே
சொல்லத் தகுமல்ல இப்பொருளை
சுருட்டி மறைக்கிறேன் சறகுக்காக
எல்லை யறிந்துன்னை வணங்க வல்லார்க்
கிரங்கி யிருப்போனே துணைசெய்வாயே!"

என்ற பாடலில் தனக்குத்தானே ஒரு எச்சரிக்கையை விடுத்துக் கொண்டு இறைவனின் உண்மைத் தன்மையை சுருட்டி மறைத் திருப்பதாகச் சொல்கிருர்கள். *சறகு* என்ற சொல்லுக்கு சமய ஒழுக்க முறை என்று பொருள்.

பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்திருந்த கம்பன் தன்னுடைய ராம காதையில் பிரகலாதன் மூலமாக இறைத்தன்மையை,

"தன்னுளே உலகங்கள் எவையும் தந்து அவை—
தன்னுளே நின்று, தான் அவற்றுள் தங்குவான்,
பின்இலன் முன்இலன், ஒருவன்; பேர்கிலன்;
தொல்நிலை ஒருவரால் துணியற் பாலதோ!"

"மூவகை உலகும்ஆய், குணங்கள் மூன்றும்ஆய்,
யாவையும் எவரும் ஆய், எண்இல் வேறுபட்டு,
ஓவல்இல் ஒருநிலை ஒருவன் செய்வினை
தேவரும் முனிவரும் உணரத் தேயுமோ?"

"உள்ளுற உணர்வுஇனிது உணர்ந்த ஓசைஊர்
தெள் விளி யாழிடைத் தெரியும் செய்கையின்
உள்உளன்; புறத்துஉளன்; ஒன்றும் நண்ணலான்;
தள்ள அரு மறைகளும் மருளும் தன்மையான்"

என்று தெளிவாகவும், அழகாகவும் உணர்த்துவான்.

சிவ வாக்கியரும்,

"உருவும் அல்ல வெளியும் அல்ல ஒன்றைமேவி நின்றதல்ல
மருவும் அல்ல காதம் அல்ல மற்றதல்ல அற்றதல்ல
பெரியதல்ல சிறியதல்ல பேசும் ஆவி தானும் அல்ல
அரியதாகி நின்ற நேர்மை யாவர்காண வல்லரே"

என்று பாடியிருக்கிறார்.

குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபின் ஆசிரியரான கீழக்கரை காமில் ஒலி ஹலரத் ஷெய்க் அப்துல்காதர் தைக்கா சாஹிப் அவர்கள்

"நாட்டம் நீயாகும் நாடுவோனும்
நாடப் பட்டோனும் நீயேயாகும்
தேட்டம் நீயாகும் தேடுவோனும்
தேடப் பட்டோனும் நீயேயாகும்
வாட்டம் நீயாகும் மகிழ்ச்சிகளும்
வணக்கங் கள்தானும் நீயேயாகும்
ஆட்டம் நீயாகும் ஆடுதலும்
அடங்க லுனையன்றி வேறில்லையே"

என்று பாடுகிறார்கள். கம்பன் தன்னுடைய காப்பியத்தில் இறைவனுடைய தன்மையை பிரகலாதன் வாயிலாக,

"காலமும் கருவியும் இடனும் ஆய், கடைப்
பால் அமை பயனும் ஆய், பயன் துய்ப்பானும் ஆய்,
சீலமும் அவை தரும் திருவும் ஆய், உளன் —
ஆலமும் வித்தும் ஒத்து அடங்கும் ஆண்மையான்"

என்று இறைத்தன்மையை உணர்த்துவான்.

பரம் பொருளின் எங்கும் பரந்த தன்மையை பட்டினத்தடிகள்,

"எட்டுத் திசையும் பதினாறு கோணமும் எங்கும் ஒன்றாய்
முட்டித் ததும்பி முளைத்தோங்கு சோதியை மூடரெல்லாம்
கட்டிச் சுருட்டிக் கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில் வையார்
பட்டப் பகலை யிரவென்று கூறிடும் பாதகரே."

என்றும்,

"அண்டபிண்ட மெல்லா மணுவுக் கணுவாய்நீ
கொண்ட வடிவின் குறிப்பறியேன் பூரணமே"

என்றும் பாடுகிறார்.

குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு அவர்கள்,

"கல்லிலோ மண்ணிலோ விண்ணிலோ அடிமைஇரு
கண்ணிலோ கண்ணீ ரிலோ
கரையிலோ கடலிலோ உடலிலோ உயிரிலோ
கதியான பூமி தனிலோ
அல்லிலோ பகலிலோ நல்லபத இல்லிலோ
அருவிலோ வுருமீ திலோ
அறிவிலோ அறியொணு மறையிலோ மறைக்ண்முதல்
ஆகம புராணத் திலோ
செல்வமிகு துரைராஜ ரேதேவ ரீர்க்குநிலை
திவ்விய குணங்குடி யிலோ
தெரியாமல் இடையும்அடி யேனும்உமை நம்பினேன்
சேர்ந்துஅணைந் தாளு தற்கே
மல்லிகை மலர்க்கந்த முள்ளநீர் பின்தொடர
வள்ளல்இற சூல்வரு கவே
வளரும்அருள் நிறைகுணங் குடிவாழும் என்இருகண்
மணியே முகியித் தீனே"

என்றும்,

"பார்க்கப் பலவிதமாய்ப் பல்லுயிருக் குள்ளிருந்தும்
ஆர்க்குந் தெரியாம லானாய் பராபரமே"

என்றும் பாடுகிறார்கள்.

குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு அவர்களுடைய சொல்லாட்சிகள் பல தாயுமான சுவாமிகளுடைய சொல்லாட்சியை அடியொற்றிய தாகக் காணப்படும். தாயுமான சுவாமிகள்

"அங்கிங் கெனுதபடி எங்கும் ப்ரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி"

என்று பாடுவார். குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபோ

"அங்கிங் கெனவொண்ணு அகண்டபரி பூரணமாய்
எங்கும் நிறைந்த இறையே நிராமயமே"

என்று பாடுவார். தாயுமானவர்,

"பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ஞனந்தமே"

என்று பாடுவார். குணங்குடி மஸ்தான் சாஹிபு அவர்களோ,

"பார்க்குமிட மெல்லாம் பரிபூ ரணமாக
ஏற்கையுடன் நின்ற இயல்பே நிராமயமே"

என்று பாடுகிருர்.

இப்படியாக இஸ்லாத்தினுடைய ஆணித்தரமான ஏகதெய்வக் கொள்கையும், சற்றும் குறையாமல் அனுஷ்டானத்தில் வந்துவிட்ட சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும், இந்நாட்டு மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இந்த கவர்ச்சியின் காரணமாக ஹிந்துக்களிடையே நிலவி வந்த பலதெய்வக் கொள்கை பெருத்த அளவில் பாதிக்கப் பட்டு ஏக தெய்வக் கொள்கையையும் மக்களிடையே சமத்துவத் தையும் சகோதரத்துவத்தையும் வற்புறுத்தும் சமய சீர்திருத்தவாதி களும் ஞானிகளும் தோன்றினர். இத்தகையவர்களுடைய பணியின் காரணமாக இந்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுடைய சமய இலக்கியங் களில் மேற்கூறப்பட்ட இஸ்லாமியக் கொள்கைகள் இடம் பெற்றன. முஸ்லிம் ஞானிகளுடைய படைப்புகளிலும், பாடல்களிலும் இஸ்லாமியக் கருத்துக்களை உணர்த்துவதற்கு இந்நாட்டு மக்க ளிடையே பழக்கத்திலிருந்த சொற்கள் பல எடுத்தாளப்பட்டன. இப்படியாகத் தோன்றிய ஒரு இணக்கம் இந்நாட்டின் சமயக் கருத்துக்களையும் கலாச்சாரத்தையும் இணைந்தபண்பு ஒன்றை உடையவையாக ஆக்கிவிட்டது.

ஜஸ்டிஸ் எம். எம். இஸ்மாயில்

வகுப்பு ஒற்றுமைக்கு இணையற்ற எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் புண்ணியத்தலமான நாகூரில் 8—2—1921ல் பிறந்த இவர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் பி. ஏ. (ஆனர்ஸ்) பட்டம் பெற்றபின் சென்னை சட்டக கல்லூரியின் பி. எல். பட்டம் பெற்று வழக்கறிஞராகப் பதிவு பெற்றார். அட்வகேட் ஜெனரல்களான திரு கே. ராஜா ஐயர், திரு வி. கே. திருவேங்கடாச்சாரி, சட்ட நிபுணர்களான திரு. எம். சுப்பராய ஐயர், திரு வி. வி. ராகவன் ஆகியோருடன் சேர்ந்து தொழில் புரிந்திருக்கிறார்.

அடிஷனல் கவர்ன்மெண்ட் பிளீடர் ஆகவும், ரயில்வேஸ், வக்பு போர்ட் சட்ட ஆலோசகராகவும், விவேகானந்தா கல்லூரி, சென்னை சட்டக் கல்லூரி ஆகியவைகளில் பகுதி நேர சட்ட விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றியுள்ள இவர், மாநில பார்கவுன்சில், மாநில பார் பெடரேஷன் ஆகியவற்றில் முக்கிய அங்கம் வகித்துச் சேவை செய்துள்ளார். 1962 முதல் 1965 வரை சென்னைப் பல்கலைக் கழக செனட் சபை உறுப்பினராக இருந்திருக்கிறார்.

சட்டத்துறைகள் எல்லாவற்றிலும் பொதுவாகவும் அரசியல் சட்டத்துறை, முஸ்லிம் சட்டம் ஆகியவைகளில் சிறப்பாகவும் நிபுணத்துவம் பெற்ற இவர் 1967 பிப்ரவரியில் டெல்லி ஹைகோர்ட் நீதிபதியாக நியமிக்கப் பெற்றார். 1967 நவம்பரில் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்திற்கு மாற்றலாகி வந்து சேர்ந்தது முதல் அங்கேயே நீதிபதியாகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

சென்னையிலுள்ள சமூக கல்வி தர்ம ஸ்தாபனங்கள் பலவற்றுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ள இவர் சென்னை புதுக் கல்லூரியின் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு கொண்டிருந்திருக்கிறார்.

பள்ளிக்கூட நாட்களிலிருந்தே மகாத்மா காந்தியின் தேச விடுதலை இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டு ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நாவன்மை மிக்க சிறந்த சொற்பொழிவுகளை ஆற்றி மாணவர்கள், மக்கள் மத்தியில் எழுச்சியூட்டி நாட்டிற்குச் சிறப்பான சேவை செய்துள்ளார்.

ஹிந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமையைத் தமது வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக்கொண்ட இவரின் பேச்சு, செயல் அனைத்துமே அதனை மேலும் வளர்ப்பதாக அமைவதைக் காணலாம். தமிழ் இலக்கியத்திலும் சமயங்கள் அனைத்திலும் இவருக்கு இருக்கும் ஆழிய ஞானம் மாறுபட்ட கருத்துக்களுக்கிடையே சமரசத்தைத் தோற்றுவித்து சமுதாய ஒற்றுமையை வலியுறுத்துவதாகவே அமைவதைக் காணலாம்.

தமிழில் இதுவரை அவரின் நூல்கள் நான்கு வெளி வந்துள்ளன. சட்டக்கல்லூரியில் பயிலும் காலத்திலேயே மௌலானு அபுலகலாம் ஆஸாதின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதி ராஜாஜியின் முகவுரையையும் பெற்று வெளியிட்டார். திரு வி. க. அவர்களின் அணிந்துரையோடு கூடிய "உலகப்போக்கு" என்னும் அவரின் கட்டுரைத் தொகுப்பு 1951-இல் வெளிவந்தது. டாக்டர் தெ. பொ. மீனுட்சிசுந்தரனுர் அவர்களின் முன்னுரையோடு கூடிய அவருடைய "செவி நுகர் கனிகள்" 1974-லும், "கம்பன் கண்ட இராமன்" 1975-லும் வெளிவந்து பாராட்டுகளைப் பெற்றுள்ளன. அவரின் தமிழ்த் தொண்டைப் பாராட்டி கோவை நன்னெறிக்கழகம் அவருக்கு "தமிழ் அறிஞர்" என்னும் சிறப்புப் பட்டத்தை வழங்கி மகிழ்ந்தது.

சிங்கப்பூர், மலேசியா, வியட்நாம், தாய்லாந்து, ஹாங்காங், ஜப்பான் ஆகிய கீழ்த்திசை நாடுகளில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து ஆங்காங்கே இந்திய இலக்கிய, வரலாற்றுச் செய்திகள் பற்றி உரையாற்றியுள்ளார். 1971-ல் சேலம் விஜயராகவாச்சாரியார் நினைவு நூலக ஆதரவில், "ஜஸ்டிஸ் சுந்தரம் செட்டியார் நினைவுச் சொற்பொழிவுகள்" வரிசையில் President and Governors in the Indian Constitution (இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் ஜனுதிபதியும் மாநில ஆளுநர்களும்) என்ற தலைப்பில் அவர் ஆற்றிய பேருரை பலரையும் கவர்ந்தது. அது ஓரியண்ட் லாங்மன்ஸ் கம்பெனியால் இப்போது நூலுருவில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

சென்னை கம்பன் கழகத்தின் தலைவராக அதன் தோற்றம் முதல் இருந்து வருகிருர். 1975, 1976, 1977 ஆண்டுகளில் கம்பன் விழாவை மிகச் சிறந்த முறையில் நடத்திவைத்த கம்பன் கழகம், இவரின் தலைமையில் கண்களுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தாய் அமைந்த "கம்ப ராமாயண"த்தின் அழகான, அபூர்வமான புதிய பதிப்பொன்றை வெளியிட்டுள்ளது.

சுருங்கச் சொல்வதாயின், இவருடைய வாழ்க்கையே ஹிந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமை என்னும் உயர் இலட்சியத்திற்கொரு முன் மாதிரியாக, எடுத்துக்காட்டாக விளங்கி வருகிறது. மாறுபட்ட கருத்துகள், சிந்தனைகளினூடே, எண்ண ஒருமைப் பாட்டையும் பல்வேறு மதப் பிரிவினர்களுக்கு மத்தியில் சமரச மனப்பான்மையையும் தோற்றுவிக்கவும், தமிழ்மொழி, இலக்கியத்தில் அவர் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த பற்றினுல் பாதிக்கப்படாமல், பல்வேறு மொழிகளையும் மதக் கருத்துக்களையும் கற்கவும் ஆராயவும் பாராட்டவும் அவருடைய பரந்த உள்ளம் அவருக்கு உதவி புரிந்து வருகிறது.

OTHER GOLDEN JUBILEE PUBLICATIONS

In English

BEING AND UNITY IN WESTERN PHILOSOPHY
by Herbert Herring

DVAITA VEDĀNTA
by S. S. Raghavachar

VIŚIṢṬĀDVAITA
by S. S. Raghavachar

RELIGION, LANGUAGE AND PHILOSOPHY
by N. H. Palmer

INDIAN AESTHETICS
by T. P. Meenakshisundaram

CHRISTIANITY AND TAMIL CULTURE
by Ignatius Hirudayam

In Tamil

சிவஞானபாடியத் திறவு
க. வச்சிரவேல் முதலியார்

வீரசைவம்
வை. இரத்தினசபாபதி

இந்திய எழிற்கலை
பெ. திருஞானசம்பந்தன்

சமணம்
தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி